

SETKÁVÁNÍ

- HOMILIE
- MEDAILONKY OCENĚNÝCH OSOBNOSTÍ NAŠÍ DIECÉZE
- POUŤ DO SANTIAGA DE COMPOSTELA
- ROZJÍMÁNÍ S KRALICKÝMI
- 90 LET NAŠICH SBORŮ V OSTRAVĚ – ZÁBŘEHU A POLANCE
- ROZHOVOR S VÍTĚZSLAVEM KOUTNÝM
- SLUŽBA NEMOCNIČNÍ KAPLANKY
- CÍRKEVNÍ STŘEDISKO V JESENÍKU
- ROZLOUČENÍ S BRATREM FARÁŘEM ALFRÉDEM HEGREM
- SETKÁNÍ MLÁDEŽE

Nová diecézní rada

Jáhenské svěcení v Ostravě – Svinově

Bohoslužba v církevním středisku v Jeseníku

Ekumenická delegace v ostravské katedrále na slavnosti uvedení nového římskokatolického biskupa

Úvodní slovo biskupa <i>Tomáš Chytil</i>	2
Homilie <i>Jana Šilerová</i>	3
Z diecézního života	4
Medailonky oceněných	5
Pouť do Santiaga de Compostela <i>Pavel Sikora</i>	8
Rozjímání s Kralickými <i>Niki Otisková</i>	10
90 let Husova sboru v Ostravě – Polance <i>Tomáš Chytil</i>	11
Křesťanský tábor Archa <i>Alena Milová</i>	12
Rozhovor s Vítězslavem Koutným <i>Monika Bartková</i>	14
90 let Husova sboru v Ostravě – Zábřehu <i>Vladimír Šiler</i>	16
Vzpomínka <i>Niki Otisková</i>	18
Rozjímání s Kralickými <i>Niki Otisková</i>	19
Nemocniční kaplanka <i>Marta Hošťálková</i>	21
Husovská slavnost na Ostravici <i>Lucie Gudrun Peterová</i>	24
Církevní středisko v Jeseníku <i>Vlastimír Haltof</i>	25
Rozloučení s Alfredem Hegerem <i>Rudolf Göbel</i>	28
Kam za uměním a kulturou	29
Dětem <i>Jana Krajčířková</i>	30
Setkání mladých	32

SETKÁVÁNÍ. Jako občasník vydává Olomoucká diecéze Církve československé husitské, Žilinská 113/5, 779 00 Olomouc.

Redakční rada: Tomáš Chytil, Monika Bartková, Vlastimír Haltof, Lucie Gudrun Peterová, Vladimír Šiler.

Uzávěrka příspěvků pro příští číslo: 19. 11. 2023.

Příspěvky můžete zasílat elektronicky na adresu: redakce.csh.olomouc@email.cz. Redakce si vyhrazuje právo výběru a úpravy příspěvků. Pokud chcete poslat fotografie, vezměte, prosím, na vědomí, že redakce může přijmout pouze fotografie pořízené ve vysokém rozlišení kvůli výstupní kvalitě tisku. Za vaše příspěvky děkujeme.

Tisk: PROPERUS, s.r.o., Šlechtitelů 1, 779 00 Olomouc; www.properus.cz

Úvodní slovo biskupa

Nastává čas podzimu – dozrávajícího ovoce, sklizeného obilí, vinobraní i babího léta. Dny plynou a my se snažíme zachytit aspoň chvíli, popadnout dech a držet tempo, které jsme si ovšem sami nastolili. Na opožděnce se nečeká. Obstojí ten, kdo nestojí opodál, vzadu, jen kdo jde s dobou a je prozíravý.

V marketech se můžeme učit, jak se dnes pracuje s pobídkami všeho druhu. Že sotva začalo září? Je třeba myslet na budoucnost! Svíčky a věnce kvůli dušičkám. Masky a figuríny kvůli Halloweenu. Baňky a světélka? Vždyť Vánoce jsou za dveřmi, znepokojuje nás obchodník.

Milí čtenáři, sestry a bratři, nenechte se spoutávat obavami. Užívejte si každého dne a přijímejte vše krásné, co podzim nabízí, třeba neskonale rozmanitou a jindy nevídanou kombinaci barev listí na stromech. Jako kdysi lidé s napětím a nadějí očekávali úrodu svých polí, zahrad a sadů, tak i my vzdávejme díky Bohu za vše, co dostáváme k dobrému a důstojnému životu. Snad nebudu přehnaně optimistický, když si dovolím předpovědět, že i letos se urodí a strádat nebudeme.

S kolegy v redakční radě jsme pro Vás připravili podzimní číslo diecézního časopisu. Kéž by přispělo k potěše, radosti a žádoucímu povzbuzení do další roční etapy! Homilii zaslala emeritní biskupka Jana Šilerová. Nabízíme medailonky osobností oceněných na diecézním shromáždění. Svou pěší pouť popisuje osobitým způsobem farář Pavel Sikora. Písmo svaté společně s Kralickými otevírá sestra Niki Otisková. S bratrem Vladimírem Šilerem podáváme zprávy o výročí Husových sborů v Ostravě – Polance a v Ostravě – Zábřehu. Jeho článek však rozhodně není monotematický. Vítu Koutnému, zástupci naší diecéze v ústřední radě a církevním zastupitelstvu, kladla otázky farářka Monika Bartková. PhDr. Marta Hošťálková přibližuje nejen službu nemocničního kaplana, ale představuje lidský úděl v jeho utrpení i naději. Nesmí chybět zpráva z diecézního tábora, ani ohlédnutí po Husovské slavnosti na Ostravici. Na zesnulého faráře Alfréda Hegera vzpomíná emeritní biskup Rudolf Göbel. Minulost i současnost církevní vily v Jeseníku reflektuje Vlastimír Haltof. V Ostravě se v září uskuteční setkání mládeže.

Sestry a bratři, Písmo svaté ukazuje vše potřebné k životu. Víra v Boha dává při pohledu na pomíjivost světa, křehkost a krátkost lidského života naději. Jsme obklopeni láskou a máme se jí otevřít, abychom ji mohli předávat dál. K lásce patří krása, duch, obět i odpuštění. Těmito atributy naplněné vztahy jsou nejlepším zajištěním ve světě v každé době. Hledejme tady smysl našich životů.

Přeji všem pokojné a požehnané podzimní dny!

Tomáš Chytil

Bože, kéž máme v srdci upřímnou touhu podobat se co nejvíce Ježíši Kristu. Nauč nás zejména obracet se k tobě v modlitbách s naprostou důvěrou dětí k laskavému Otci. Víme, že se často zaobíráme věcmi hmotnými, toužíme po jistotách, zaopatřit se. Dej, ať vidíme za vším, co nám dáváš, tvou láskyplnou a štědrú ruku. Náš den není jen jídlo, ale také modlitba. Vždyť ke tvému stolu jsme pozváni všichni a tvé dary jsou k dispozici pro dnešek, zítřek a navěky. Amen.

Ježíš: Já jsem ta cesta, pravda i život.

(Jan 14,6)

Milé sestry a milí bratři,

Klub turistů v ČR obnovuje 44 tisíc kilometrů tras barevnými značkami, abychom při svém putování vždýcky zdárně dorazili i do těch nejzapadlejších koutů naší zemičky. Činí tak už několik generací od předminulého století. Jsme v tom kabrňáci – v celém světě je pouze 66 tisíc km takto označených cest a to jsme je v tom údajně vyučili my. Už od dětství jsou pro nás ty barevné proužky a šipky na stromech při putování přírodou samozřejmostí. Kéž bychom se mohli i při putování terénem vlastního života s důvěrou o takové značky opřít.

Pán Ježíš říká: Já jsem ta cesta, pravda i život. Tento geniální „bonmot“ není žádná poučka z katechismu nebo dogma. V něm Ježíš se vší pokorou a přesně identifikuje sebe sama a své dílo spásy. Je v tom prostě všechno.

Je to i pro nás a o nás?

Pravda: Každého napadne to Pilátovo „Co je pravda?“ a doplní, že „každý jen tu svou má za jedinou...“ Život? Když už ho máme, tak nám nezbyvá než ho tak nějak prožít, užít, však víme.

Ale cesta – tomu rozumíme všichni moc dobře. Víme, že kamkoli se vydáme na cesty ze svého domova, zpět se vrátíme cestičkou, která „k domovu známě se vine“. Podzimní čas je čas návratů z cest. Poznávali jsme při dovolených nejen svou vlast, ale i mnohé země světa, potkávali nové lidi, sbírali nové zkušenosti a v jiných kulturách i jejich zvyky a obyčeje, vstupovali do katedrál i mešit, domlouvali se rukama nohama a domů si přivezli nečekané a překvapivé zážitky i prožitky.

Mnozí z nás si teprve tam ve světě teprve uvědomili, že „nejsme jako oni“ – nebo lépe, že my jsme jiní a oni taky jsou jiní. Že jsme křesťanská kultura i civilizace. A i když o křesťanství toho mnoho nevíme, tak se rozpomeneme, že babička přece chodila do kostela, že jsme snad kdysi i my někdy byli pokřtěni, že jsme národ Husův a Komenského a taky nádherného sv. Víta. Že chodíváme po cestách kolem Božích muk a doma míváme kostely, ve kterých jsme snad nikdy ani nebyli, nebo snad při pohřbech? A tak je dobře, že cestujeme. Víme aspoň, co cesta obnáší.

Do toho času návratů z cest ráda připomínám slova Ludvíka Armbrustra, duchovního učitele, který uměl spojovat lidi Západu a Východu: „Pro lidi z východu Asie nebo pro Indy je náboženství cestou.“

Na cestě rosteme a objevujeme, co jsme dříve nevěděli. My křesťané přicházíme k lidem s katechismem: Podívej, tady máš všechno, co musíš vědět. Ale to je nudné. To je, jako by někdo řekl dětem doma, když venku prší: Tady máte křížovku. Aby vás to víc zajímalo, už jsem to všechno vyplnil... Hodně bychom získali, kdybychom se vrátili k víře a náboženství Cesty. Jsme poutníci a nejsme ještě u cíle. Nikdo z nás není už u cíle, aby mohl druhým diktovat, co je jediné správné.“

V životě člověka přece nejde o přitakání katechismu a dogmatům církve. Život každého z nás je křížovka, kterou za nás nikdo jiný nevyřeší. Tu vyplňujeme každý sám za sebe, jak se dá. Vodorovně svým pozemským každodenním klopýtáním. Jenže, chceme-li se dobrat tajenky, musíme vyplňovat i ta svislá políčka, tu vertikálu. Vzhůru k tomu, co nás přesahuje – transcenduje – k Bohu. Jak říká básník Holan: „Bez ryzí transcendentály se žádná stavba nepostaví.“

Všichni jsme poutníci – my i ti „jiní“. Nám křesťanům je tím značením pro životní cesty Desatero. Spíš než příkazy jsou to doporučení, abychom náš svět lidí všelikých kultur udrželi pohromadě – když ne v pokoji, tak aspoň v míru. A Ježíšovým slovům o lásce kdo by nerozuměl? Máme milovat bližní jako sebe sama. Sebe máme přece hodně rádi! Má-li kdo problém milovat Boha celým svým srdcem, duší, myslí, rozumem a silou, ať se obrátí na onoho podivného rabína Ježíše. Ten je ostatně pro křesťany spasitelem a záchráncem dokonce ze smrti! A ta čeká nás všechny. Což není strašení, ale holý fakt. O to větší důvod cestu s Ježíšem aspoň zkusit. Zanechat katechismy předem daných náboženských pravd, co si máme či smíme myslet a vydat se za ním na cestu. Každý sám za sebe, ale i s druhými, občas bloudit a vracet se na rozcestí a překvapivě se tam setkávat s těmi „jinými“. Být na cestě. Být na cestě. Ač jdeme všelijak a cestami různými, přece se v cíli sejdem. To proto, že s námi všemi jde v tichu a nenápadně i – hádejte kdo?

Jana Šilerová

Z diecézního života

Společné setkání vikariátů v Jeseníku

Ve středu 17. května 2023 jsme se sešli v nově zrekonstruované budově v Jeseníku ke společnému setkání vikariátů. Bohoslužbu tentokrát uvedl obřad znovuotevření modlitebny, na kterém se podíleli přítomní duchovní. Bohoslužbu vedli biskup Tomáš Chytil s místní farářkou Naděždou Kaňákovou. Bylo poděkováno předchozím správcům a vysloveno přání obnovy a dostatku věrných a zbožných věřících.

Synoda duchovních

Ve dnech 5. a 6. června 2023 se konala synoda duchovních. Příjemné zázemí a prostor k modlitbám i sdílení všech radostí i strastí duchovenské služby nám opět poskytlo ubytovací zařízení Sola gratia v Bystřici pod Hostýnem. Naše pozvání přijali i vzácní hosté z Husitské teologické fakulty Univerzity Karlovy. Doc. PhDr. Zdeněk Vojtíšek, Ph.D., přednášel na téma Náboženství v současné české společnosti, doc. Mgr. Jiří Beneš, Th.D., na téma Žena ve Starém zákoně. Oba si získali pozornost nejen svou erudicí, ale i ochotou k diskusi a milým vystupováním.

Diecézní shromáždění v Ostravě – Svinově

Setkání delegátů diecézního shromáždění se tentokrát konalo v sobotu 20. května 2023 v Husově sboru v Ostravě – Svinově. Program byl nabitý, ale měli jsme mnoho důvodů k radosti. Navštívil nás bratra patriarcha ThDr. Tomáš Butta. Jáhenské svěcení přijal bratr Jiří Pleva z Kojetína. V období mezi Nanebevstoupením Páně a slavností Seslání Ducha svatého jsme si připomněli svědectví apoštolů i jáhna Štěpána, kteří i v nelehkých zkouškách zůstali otevřenými pro působení Božího Ducha.

Již podruhé se při diecézním shromáždění oceňovaly osobnosti, které svou službou v diecézi přispěly a přispívají ke společnému díle na vinici Páně. Tentokrát byli z řad duchovních oceněni emeritní biskupové Jana Šilerová a Rudolf Göbel, z laiků pak Ivana Hornišerová a Zbyněk Sokol.

V rámci zprávy ze své činnosti biskup Chytil po blahopřál absolventům kazatelského kurzu, poděkoval jim za jejich dosavadní činnost a přizval je k užší spolupráci v Olomoucké diecézi. Diplomy převzali Ivana Jančová (NO Ostrava – Heřmanice), Jana Motlová, Hana Šimková a Václav Matějka (všichni NO Litovel).

V pracovní části jednání byla také zvolena na období šesti let nová diecézní rada a další diecézní orgány.

Ustavující jednání nově zvolené diecézní rady

Nově zvolení členové diecézní rady se setkali na prvním zasedání ve středu 28. června 2023. Přítomní do rukou biskupa složili slib přispívat k růstu Božího království ve společenství Olomoucké diecéze CČSH. Následně byli zvoleni místopředsedou Ing. Jiří Roubík, Ph.D., finančním zpravodajem Ing. et Ing. Radek Hruška a jako stavební zpravodaj br. Jaroslav Rys. Poté už následovalo množství bodů k projednání. Pán nechť řídí naše srdce.

Medailonky oceněných

HORNIŠEROVÁ Ivana (*9. 10. 1937 Přerov, v rodině Sodomkových). Povoláním je učitelka. V Církvi československé husitské působila v různých funkcích laických představitelů církve na úrovni náboženské obce i Olomoucké diecéze.

Po absolvování pedagogické fakulty v Olomouci na konci 50. let minulého století začala od roku 1960 učit na základné škole v Lutíně. S touto školou byla profesně spjata řadu let. Zde se též začala věnovat své další oblíbené činnosti, hraní loutkového divadla. Působila v tamějším souboru loutkového divadla, který vystupoval v místní sokolovně.

Po sametové revoluci, v době, kdy již ukončila pedagogickou dráhu, uplatnila svoji činorodost v olomoucké náboženské obci CČSH. V církvi byla činná jako předsedkyně rady starších náboženské obce v Olomouci (od r. 2007) a místopředsedkyně diecézní rady v Olomouci (2006–2017). V současnosti vypomáhá v administrativě olomoucké fary v Husově sboru, kde má na starosti mimo jiné agendu kolumbária.

Její manžel, Ing. Zdeněk Hornišer, pořádal archiv Husova sboru v Olomouci a sepisoval texty o historii sboru.

Ivana Hornišerová se kromě práce v církvi stále věnuje i svému koníčku – loutkovému divadlu. Od roku 1998 je členkou souboru loutkového divadla Kašpárkova říše v Olomouci. Zde působí nejen jako loutkoherečka, ale mimo jiné i jako režisérka loutkových her (např. *Míček Flíček*, 2011).

GÖBEL Rudolf (*14. 1. 1953 Jablunkov, okres Frýdek Místek), je v civilní profesi zubní lékař, v duchovenské sféře je pak znám jako farář, vikář i biskup naší církve. Základní a střední školu absolvoval ve svém rodném městě Jablunkově v regionu Těšínsko. V letech 1972–1977 studoval obor stomatologie na Lékařské fakultě Univerzity Palackého v Olomouci a po ukončení studia v roce 1977 byl promován doktorem medicíny (MUDr.). Vykonával praxi zubního lékaře ve Frenštátě pod Radhoštěm a později v Ostravě.

Ve svém již zralém věku našel duchovní cestu k Církvi československé husitské a nastoupil na duchovenskou dráhu. V letech 1990–1995 vystudoval obor teologie na HTF UK. V roce 1993 přijal jáhenské svěcení a v roce 1996 kněžské svěcení. Od roku 1993 působil jako duchovní v Ostravě-Svinově a v roce 2004 se stal farářem v Ostravě-Michálkovicích. Od roku 2009 vykonával funkci vikáře ostravského vikariátu.

Na diecézním shromáždění v Olomouci 6. dubna 2013 byl zvolen biskupem olomoucké diecéze. Jeho ordinace a uvedení do této funkce se konaly 28. dubna 2013 v Husově sboru v Olomouci, kdy vystřídal olomouckou biskupku Janu Šilerovou. Službu biskupa olomoucké diecéze vykonával do 28. dubna 2020. Během svého episkopátu vedl sociálně etickou komisi Ústřední rady církve a v roce 2017 zastupoval CČSH na akcích k 500. výročí reformace v Berlíně a ve Wittenbergu. Po skončení svého sedmiletého biskupského funkčního období se stal farářem náboženské obce v ostravském městském obvodu Slezská Ostrava.

ŠILEROVÁ Jana (*31. 12. 1950 Znojmo, v rodině Žákových), je farářkou, první biskupkou naší církve a první ženou v biskupském úřadě v postkomunistické Evropě. Vyrůstala v katolické rodině na jižní Moravě. Vedle rodičů její dětství ovlivnila a další životní směřování formovala její babička Antonie Hortová. Po maturitě na gymnáziu studovala v letech 1970–1974 na Husově bohoslovecké fakultě v Praze. V říjnu roku 1974 přijala Jana Šilerová v CČSH kněžské svěcení. Sloužila v náboženských obcích Vratimov, Kunčice pod Ondřejníkem, Frenštát pod Radhoštěm a Rychvald. S manželem Vladimírem Šilerem, společně se kterým nastoupila duchovenskou dráhu, vychovávali dceru Kristinu (*1977).

Spolu s manželem připravovali na faře nejen kázání, ale také poslouchali Svobodnou Evropu a přepisovali zakázané knihy a tiskoviny. Její manžel též vydával samizdatový časopis *Ars Boutique*.

Pro své postoje byla Jana Šilerová šikanována Státní bezpečností. V roce 1989 patřila mezi signatáře prohlášení Několika vět. O deset let později (1999), kdy kromě farářské služby zastávala i funkci předsedkyně ostravského okrsku, byla zvolena do čela olomoucké diecéze jako první žena – biskupka v postkomunistické Evropě. Do biskupského úřadu byla slavnostně uvedena 17. dubna 1999 v Olomouci. V dubnu roku 2006 diecézní shromáždění CČSH v Olomouci rozhodlo o jejím opětovném zvolení biskupkou na další funkční období. Po ukončení své biskupské služby působí od roku 2013 až do současnosti v náboženské obci Rychvald.

Její zvolení i její veřejné vystupování vyvolalo intenzivní mediální zájem. Vedle své duchovenské služby tak mohla uplatnit svůj morální kredit ve společenské sféře jako členka Rady České televize (2001–2007) a členka Poradního kolegia ředitele Ústavu pro studium totalitních režimů (2011–2013). V roce 2014 se pak stala laureátkou Řádu platinového Vavřínu Hospodářské komory ČR.

SOKOL Zbyněk (* 26. 10. 1948 Velké Losiny), je předsedou rady starších náboženské obce CČSH v Bruntále. Vekřtěn do církve – jak říkáme – byl ve Velkých Losinách, ale život ho zavál až do Bruntálu, kde se před 54 lety oženil a společně se svou ženou zakotvili v tamním sboru CČSH.

Po dobu více než 30 let byl nejen účastníkem bohoslužeb u sestry Jaroslavy Pokorné, ale v kostele byl uklízečem – kostelníkem – varhaníkem a předsedou. Všichni ho znali jako skromného, obětavého, pracovitého, vždy ochotného pomoci, hledajícího a nalézajícího řešení problémů, které se kupily jeden za druhým. A že jich bylo! Památkový kostel vyžadoval údržbu a opravy ze všech stran: střecha, rozvody elektřiny, fasáda a varhany. Bratr Sokol dokázal nalézat ty správné sponzory – to je jedna z jeho obdivuhodných vlastností – a pak se prokopávat nekonečnými administrativními záležitostmi k vítěznému cíli. Jeho zásluhou se podařilo opravit a zprovoznit po 24 letech varhany, střechu a učinit řadu dalších oprav. Věnoval této práci mnoho hodin a mnohokrát desítky tisíc korun z vlastního podnikání, protože dotace nikdy nepokryly celé náklady. Sám říká, že ani neví, kolik peněz věnoval církvi, že to nikdy nepočítal.

Organizace koncertů, noci otevřených kostelů, to všechno bylo v jeho režii, protože obec byla administrována zdaleka, takže všechna práce spočívala na jeho bedrech. Je nutno zmínit i manželku bratra Zbyňka Sokola sestru Martu Sokolovou, bez jejíž vydatné pomoci by se neobešel. I sestře Sokolové patří dík.

Bratr Zbyněk Sokol si zaslouží obdiv a ocenění. Kéž by bylo více takových křesťanů v naší církvi!

Hra na krásné myšlenky

Aby bylo jasno. Za vším stojí Jakub, syn Zebedeův, bratr Jana. Ten svatý, jenž usiluje spolu se svým bratrem o přimát ještě dřív, než to napadlo římské biskupy. Ano, je to onen svatý, který ve svatém zápalu přivolává oheň a síru na jednu samařskou vesnici... Je to Jakub štátý mečem, zmíněný ve Sk 12,2.

Jak se ovšem jeho ostatky ocitly *ausgerechnet* v Hispánii a v Santiago de Compostela, si nechte vyprávět legendy a třeba i Wikipedii. Snad to byl jeho ohnivý zápal pro věc Kristovu... Každopádně byl jeho hrob objeven na Hvězdném poli (Campus stellae = Compostela) v r. 813 n. l. No, kdo jiný by tam mohl být pohřben? (Jízlivá poznámka československého – protestantského skeptika). V roce 816, 25. července, byl vysvěcen na onom místě postavený kostel. V den, kdy Jakub slaví jmeniny.

Propuklo to tedy v 9. století. Poutníci se tam jen hrnuli. Prý až 300 000 ročně. Chvátili s modlitbou v srdci po *Via romana*. A tak činí dodnes. Někteří jdou tisíce kilometrů takřka celou Evropou, jiní třeba jen stovky. Každopádně

poutníci, nebo i sportovci, z celého světa, ze všech kontinentů. Mladí i staří.

Máte-li čas, máte-li trochu peněz, máte-li ještě trochu síly nést břímě batohu zvíci 8–9 kg a ohebné klouby pro zvládnutí denní trasy něco přes 20 km, co brání? Spousta starců i stařenek se vydává na tuto pouť, a snad každý, kdo ji šel, píše knihu, či deník. Tak co bych to nezkusil? Obzvlášť budu-li mít po ruce lingvisticky zdatného průvodce, hovořícího anglicky, když španělsky zvládneme maximálně „buenos días“ a portugalsky snad jen „bom camino“. Bohu-žel čas mého souputníka (nejstaršího syna Petra) je příliš drahý, tudíž jsme cestu zúžili na dobu 14 dní. Z toho 3 dny cesta tam a 3 cesta zpět. Pouť může trvat 8 dní! Cesta autem byla jasná, protože jsme si ji chtěli také užít. Přes Avignon, Pont du Gard, Nimes, San Sebastian (dotek s Atlantikem). Letadlo pro dvě osoby by bylo dražší než cesta autem. Nakonec jsme se shodli, že cesta je také cíl!

Z portugalské Valence nás taxík přiváží do Ponte de Lima. Tam už je skupina dam z USA, které se na nás dívají, jako

bychom jim to auto sebrali. Skoro nás tahají ven a rychle usedají se slovy, že už je bolí nohy a že se kousek svezou, neboť jdou z Lisabonu. Sháníme se po průkazu poutníka (*credencial del peregrino*) a symbolicky za mostem v Ponte de Lima začínáme putování. Je to obřad. Nejprve razítko do „credence“ (průkazu...), pak jakýsi človíček rychle ustrojený do starodávného hávu cestovatele (vypadal jako nějaký druid), klobouk, tykev, hůl a nezbytná mušle. Zazvonil na zvonec, popřál nám česky „šťastnou cestu“ a zapsal nás na futra jako číslo 7008 a 7009 (tolik poutníků už letos přes jeho *check point* do května prošlo). Čekala nás zkouška ohněm. 20 km s převýšením 400 m, a to už jsme 4 km s bagáží měli za sebou, když jsme šli ze Španělska (z města Tui) do Portugalska (Valence). Hra na krásné myšlenky začala. Také vás při chůzi či běhu v záplavě endorfinů přepadají nápady? Co blbostí jsem už takto vymyslel. Co kázání, co básní, co modliteb. Jen dojít a mít sílu to zhmotnit, zapsat. Většinou to končí v popelnici podvědomí. Občas se něco

vynoří jako potápějící se Titanic obklopený krami a zmizí v hlubinách temna.

Společenství poutníků (*communio viatorum*) nejen obrazné (jak se mluví o církvi Kristově), ale zcela reálně vás obklopující. Lidé odevšad, cestou strádající, rozmlouvající blábolem babylonského zmatení jazyků, zpívající i smějící a radující se... Dokazující si, že to ještě zvládnou, že těch 20 km „slupnou (pane účetní) jak malinu“. Ano, tamhle jde, ne, běží paní Pribilinec (Jožka Pribilinec, olympijský vítěz ze Soulu v r. 1988 v chůzi na 20 km). Měla potíže jen při chůzi z kopce, pak nám utekla a už jsme ji neviděli. No jo, měla techniku a na zádech skoro nic. (Na něco se to svést musí). A tamhle jde pán, který si celou cestu něco povídá. Jde už takhle asi druhý měsíc, kdoví odkud? A teď kluše zpět, proti nám. Spletl si cestu? Così drmolí mezi zuby o zapomenutém batohu, pro nějž se musí vrátit. Už víme, proč mu ta cesta trvá tak dlouho.

A portugalská neděle na vesnici. Maličký, leč naplněný kostelík... Naproti hospoda, v níž vysedávají od božího rána štamgasti – pravidelní účastníci mše. Řeknete, podivná

účast. Ale jo. Ve všem komfortu sedí u stolu, na něm čtvrtka portugalského vína – nic nechybí. A hlas kněze zesílený tlampačem, rozléhající se po širém okolí až několik kilometrů od kostela, za hory za lesy. I nás poutníky oblažuje ohlušující kázající hlas kněze při naší pouti. („Eu sou bom pastor“ – je neděle Dobrého pastýře!) Mohli bychom to zkusit i u nás na dědině v Mariánských Horách. No pravda, účastníkům by tu chyběla čtvrtka vína či půlčík piva...

A nejkrásnější jsou večery. Doporučuji zejména portugalské pohostinství. Za pár euro dostanete celé menu. Od polévky přes hlavní jídlo až po žejdlík vynikající kávy... A k tomu si koupíte láhev vína. Však víno je nápoj křesťanů? Nebo ne?

Noci jsou zajímavé, pokud spíte v *albergue*. Zjistíte jako pozdní příchozí, že už jsou volné jen horní palandy a někteří zmožení cestovatelé (Korejci) už doslova chrápou po 6. hodině večerní. Vy se připojíte až o několik hodin později. Strach z této třicetileté komunity (asi že by všechny spáče překonal svým hlasitým oddychováním) vyhnal mého syna Petra do zahrady, kde strávil příjemnou noc, nikým

nerušen, a ještě navíc na čerstvém ovzduší. Zatímco my zbývající jsme bojovali v tomto pochrupujícím svazku mužů i žen. (A to panovaly na internetu obavy, že budeme okradeni a chytneblechy. Naštěstí se tyto předpovědi nenaplnily). Rána však jsou překvapující. V osm hodin zjistíte, že už tam nikdo není. Poutníci vstávají v šest a rychlostí hurikánu prchají na cestu. Už víme proč! Aby v dalším albergue dostali spodní palandu...

A pak je poslední etapa. Na přeplněné náměstí před katedrálou „Santiago“. Obdržíte atestaci, že jste to ušli a pak ušli k zaparkovanému vozidlu a hurá na Fisterra (konec země), ale to už je jiná kapitola. Hra na krásné myšlenky skončila, ale můžete si ji kdykoli zahrát i doma v našich zeměpisných šířkách a délkách, když se vydáte sami někam na vandr.

Milý pane bratře Jakube, děkujeme. Bylo to fajn.

Pavel Sikora

A to je konec. Už jen dojít si pro potvrzení.

Rozmlouval Pán se Samaritánkou i s učedníky

Jan 4, 5-42

Tak upřesňují rozhovor naši bratři Kraličtí ke kapitole čtvrté, k veršům 5 až 42, které se vztahují k našemu příběhu u studnice Jákobovy.

Je upřesněno i místo i čas a je dobré poznávat tu cestu skrze nikoliv přátelské Samaří. No, ozývá se otázka, které území vlastně bylo Ježíšovi v tu dobu přátelské?

Učedníci odešli do města nakoupit jídlo a Ježíš, unaven cestou, posadil se tak na tu studnu. A teď musím pro nás pro všechny zaznamenat verš sedmý, kde začíná to setkání a ten první podivný rozhovor a ten silný příběh:

„I přišla žena ze Samaří vážit vodu: Kterézto řekl Ježíš, Dej mi pít.“

Údiv ženy Samařanky je jako začátek slovní přestřelky. Ježíš však nereaguje opětováním slovní střelby. Odpovídá jí mírumilovně věcně a velkoryse jí vysvětluje, co ona neví a co nezná. „Kdybys znala ten dar Boží, a věděla, kdo jest ten, který praví tobě Dej mi pít, ty bys prosila jeho, a dal by ti vody živé.“

Kdo by tomu hned uvěřil?

Ta pohotová a bystrá Samařanka určitě ne.

Kdo hned chápe tu divnou Boží dobrotu, kterou při té ženě vidíme? Ona přece šla ke studnici tělesné, ale našla studnici duchovní, skrze proroka předpověděnou. Vždyť ani učený Nikodém prve nechápal, jak se může znovu narodit, když už je starý. A co Samařanka? Šla přece pro vodu hmotnou, ale našla vodu spasitelnou, našla milost Božskou.

Pán Ježíš to nevzdal ani s Nikodémem, a nevzdává to ani teď, kdy znovu slyší námitky a přání tělesného člověka, který místo duchovních věcí hledá jen ty tělesné. Stále jsme u studny Jákobovy.

I my jsme ten tělesný člověk, který místo duchovních věcí ty tělesné hledá a vidí.

Také nám odpovídá Ježíš, náš Pán, když řekl Samařance: „Každý, kdož pije vodu tuto, žíznit bude opět. Ale kdož by se napil vody, kterouž já dám jemu, nežíznil by na věky, ale voda ta, kterouž já dám jemu, bude v něm studnicí vody, prýštící k životu věčnému.“

A co žena řekla? Co bychom čekali? Je to verš patnáctý: „Řekla jemu žena: Pane, dej mi té vody, abych už nežíznila, a nemusela už sem chodit pro vodu.“

Opravdu nebyla hloupá. A když nastala řeč o ní samotné a o jejím životě, poznala, že mluví s Prorokem, který o ní všechno ví a též jí všechno řekl. Tak tento rozhovor Ježíš dostává od vnějšího k vnitřnímu životu, ku pokání a ke vztahu člověka k Bohu. Když žena slyšela, že nastává hodina, kdy Boha máme uctívat v duchu a v pravdě, řekla, co ona ví: že Mesiáš přijde, že jeho jméno je Kristus, a ten, když přijde, oznámí nám všechno. Chvilé osobního poznání je vlastně totožná s návratem učedníků Ježíšových, s jejich údivem, s kým že to mluvil Pán Ježíš, a čím se živí, co je Jeho pokrmem, co nikdo z nich ještě neznal.

Mezitím žena Samařanka přivádí lidi z města, aby sami viděli a slyšeli, co jim dosvědčila a co bylo překonáno teď jejich osobní zkušeností: „Nebo sami jsme slyšeli a víme, že tento jest právě Spasitel světa Kristus.“ Jan 4,42

Také učedníci jsou obdarováni duchovním rozhovorem právě o pokrmu Duchu Božího, Slova a vůle Boží.

„Dí jim Ježíš, můj pokrm jest, abych činil vůli toho, jenž mne poslal, a dokonal dílo jeho.“ A když nám vysvětluje pravdivost slova i ve vztahu k nám, že jiný jest, jenž rozsívá, a jiný, který žne, a aby i ten, kdož rozsívá, spolu se radoval, i kdo žne, zahrnuje i nás do služby, když nám sděluje:

„Já jsem vás poslal žítí, o čem jste vy nepracovali, jiní jsou pracovali, a vy jste v jejich práce vešli.“ A to je příběh Ježíšova setkání se Samařankou i se Samařany a s učedníky k jejich dobru u studnice Jákobovy.

Je dost silný i pro nás? Myslím, že ano. A také že je krásný i v nových překladech.

Kéž se z těch setkání s Tebou, Pane Ježíši, posilujeme, a z těch lásky plných duchovních rozhovorů sytíme, kéž i my z těch žní se zaradujeme, a kéž i my splníme, Pane Ježíši, Boží vůli a Tvé poslání žít, o čem my jsme nepracovali, kde však jiní jsou a byli pracovali, a kde my jsme v jejich práce díky Tobě vešli, Amen.

Vaše sestra Niki

90 let Husova sboru v Ostravě – Polance

Je tomu letos již 90 let, kdy naši předkové dostavěli a slavnostně otevřeli Husův sbor v Polance. Stalo se to 6. července 1933. Církevní stavba stojí u křižovatky ulic 1. května a K Vydralinám, přichází mohou využít autobusové zastávky U Dluhoše.

Netřeba opakovat historii, která již byla několikrát u nejrůznějších výročí připomínána. Vše podstatné je k dispozici na webu www.nosvinov-polanka.hys.cz. Z nedávné doby si veřejnost vybavuje sbírky šatstva, které se zde konaly ve spolupráci s Diakonií Broumov, Noci kostelů i předvánoční koncerty. Věřící se zde scházejí k bohoslužbám, pobožnostem, biblickým hodinám a příležitostně k dalším církevním obřadům. Starají se o okolí kostela, připomínající malebnou zahrádku, ale také se lehce proměnil interiér. Kolumbárium již není u přední stěny nedaleko kněžiště, bylo přemístěno k zadní stěně lodi, vepředu byly nově umístěny biblické citáty, podsvícení kříže není plně žluté, ale zbarvené do světla modré. Naopak zvon, který je ve věžičce umístěn, odbíjí poledne již desítky let.

Nadšení místní zakladatelské generace dalo vzniknout stavbě, která má sice navenek skromný výraz, jde o halovou stavbu se sedlovou oplecho-

vanou střechou, završenou polygonální věžičkou s motivem kalicha a dvojitého kříže, ale svůj význam má doposud, především jako duchovní domov.

Loni byla zvolena nová rada starších, v jejímž čele opětovně stanul Ing. Pavel Král jako předseda. Ten je také dlouholetým varhaníkem. Místopředsedou je br. Zdeněk Bílý. Dalšími členy jsou Ing. Rosislav Neuvirt, br. Antonín Mihula, ses. Vlasta Hurňáková a ses. Květoslava Peterková. Stále úhledný sbor, čistý, s krásnou květinovou výzdobou, to je také jejich vizitka a přínos v dnešní době.

Husův sbor plně splňuje požadavky, které lze v obecném měřítku pojmenovat následovně: vztažnost mezi tradicí a novostí, christocentričnost (ve středu je Ježíš – jeho obraz, plastika nebo kříž), jednoduchost a prostota, otevřenost k umění, návaznost na tradici české reformace (názvy Husův sbor, symbolika kalicha), vztah k přírodě jako Božímu stvoření (zahrada, zeleň v okolí sboru jako jeho součást). Stavba odkazuje k tomu, co je věčné a co přesahuje náš život v tomto čase a viditelném prostoru.

Jako místní farář, ale i jako biskup jsem opravdu vděčný za toto krásné místo, kde si vyprošujeme

Boží pokoj a požehnání. Když pak br. Bílý natřel věžičku kostela a sestry vyzdobily sbor uvnitř i zvenku, mohla začít slavnost. V neděli 11. června jsme měli možnost při bohoslužbě vyslechnout promluvu emeritního biskupa MUDr. et Mgr. Rudolfa Göbela, poprvé přijali svátost večeře Páně chlapeček Lukáš s Jakubem. Vzpomenuli jsme zemřelé členy rad starších, pěveckého sboru, dobrodince i duchovní. Po bohoslužbě následoval koncert varhaníka Mgr.

Pavla Rybky a pěvkyně Tamary Anežky Urbánkové. Všichni jsme pak přijali pozvání k pohoštění, kde jsme v milé atmosféře hovořili o všem možném. Při ohlednutí za takto prožitým odpolednem lze jen vyznat: Bohu díky!

Všemohoucí Bože, dej, abychom dokázali žít ve svornosti a vzájemném porozumění. Abychom vytvořili v tomto čase a místě společenství lásky a pokoje, k tvé cti a slávě. Amen.

Tomáš Chytil

Křesťanský tábor Archa

Pod egyptským sluncem aneb příběh o Josefovi a jeho bratřích – Křesťanský tábor Archa Olomoucké diecéze ČČSH, 23. 7. - 29. 7. 2023

O letošních prázdninách jsme uskutečnili 10. ročník Křesťanského tábora Archa pod záštitou Olomoucké diecéze ČČSH, konaný v jesenickém zákoutí v malé obci Sobotín (okres Šumperk). Do tohoto místa přivezli rodiče 26 dětí a 8 animátorů (instruktorů), se kterými jsme každý den procházeli biblický příběh Josefa (Genesis 39-50).

Při duchovní péči jsme probírali s kolegyněmi Mirkou a Henrietou téma žárlivosti Josefových bratří, Josefovy sny, těžkosti otroka a vězně v Egyptě, a nakonec milost odpuštění. Se staršími

dětmi probíhaly i diskuse a u vážného tématu odpuštění jsme se dostali i k bolavým zraněním některých z nás... Takto iznělo téma tábora: **„Učíme se odpuštět, protože Bůh je s námi“** – ano, Josef prožil těžké věci, ale protože Bůh byl s ním a Josef svého Boha neopouštěl, vždy ho Hospodin pozvedl z otrockého údělu – nejprve jako správce Putifarova domu, později jako pomocníka velitele věznice, a nakonec se stal správcem celého Egypta, druhým nejmocnějším mužem po faraonovi. Na toto téma jsme během pobytu zhlédli i dva

animované dětské filmy.

Náš tábor opět provázely křesťanské chvály a hudební workshop (během let vznikla chválicí skupinka s mnoha hudebními nástroji) pod vedením hudebnice Alči. Dále jsme hráli turnaj v ragby, jež organizoval vedoucí Vašek. Měli jsme i výtvarný workshop, kde se s vedoucí Míšou vyráběly egyptské masky, čelenky a obleky na závěrečnou tržnici. Na symbolické tržnici jsme z vyrobených peněz „prodávali“ různé služby (malování obličejů, výuka hry na bicí, hra v karty atd.) a vyrobené maličkosti (záložky, palačinky, vějíře atd.), dokonce některé děti s humorem prodávaly i „otroky“. Naše sestry z náboženských obcí Romča, Eva a Pája (na táboře „kuchařky“) nám připravovaly chutné jídlo a s radostí vyrobily s dětmi i perníčky ve tvaru slunce jako symbol tábora.

Na táboře jsme měli čtyři oddíly dětí nazvané podle egyptských měst: Heliopolis, Edfu, Luxor a Rosetta. Body se týmům udílely za táborové hry, turnaj v ragby, pomoc v kuchyni a s úklidem odpadků, čistotu na pokojích, dramaturgii mnohdy vtipného divadla na téma Josefových dobrodružství nebo vytváření denní kroniky – a body se zaznamenávaly jako papírové lodě oddílů na řece Nilu. Nakonec s velkou radostí vyhráli Edfuané...

Čtvrteční den jsme strávili na výletě a exkurzi na přečerpávací elektrárně Dlouhé stráně, kde nás na horní nádrž sice vyvezl autobus, ale většina z nás

statečně sestoupila z vysokého kopce (1354 m. n. m.), na němž tato elektrárna a přehrada funguje už od devadesátých let 20. století. Užili jsme si nádhernou přírodu v Jeseníkách a krásné slunečné dny.

Předposlední den nás přijel navštívit a pozdravit i olomoucký bratr biskup Tomáš jako každý rok s bratrem Vítkem Koutným z Opavy, a zaslíbil pomoc při vybudování kuchyně při přestavbě církevní chaty na Ostravici, a dá-li Bůh možná bychom mohli konat tábory i tam.

Děkuji za finanční podporu diecézní radě ČČSH v Olomouci a všem náboženským obcím, které přispívají sbírkou na děti.

A ze srdce děkuji všem vedoucím (Vaškovi, Danieľovi, Mirce a Míši), animátorům (Nicole, Natálii K., Natálii L., Stele, Samuelovi, Adamovi, Pepíkovi a Lidce), spolupracovníkům Alči a Henrietě, „kuchařkám“ Romči, Evě a Pavlince a zdravotnici Kristině za veškerou pomoc, i ochotu dobrovolně bez finanční podpory obětovat svůj čas dětem a zvěstování biblického poselství.

Děkuji Bohu, že byl s námi, chránil nás a učil odpouštět...

Alena Milová
hlavní vedoucí tábora
(metodička pro práci s dětmi a mládeží při DR
ČČSH v Olomouci)

Milí čtenáři, chci se vámi podělit o rozhovor s bratrem Vítězslavem Koutným, který je členem církevního zastupitelstva naší církve a dlouholetým předsedou rady starších v náboženské obci v Opavě. Potkáváme se spolu pravidelně na vikariátech ostravského okrsku, na které nám přináší aktuální zprávy z jednání Ústřední rady. Je stabilním a věrným členem této církve, svými jasnými postoji se netají a je patrné, že mu stále na srdci leží především její blaho a správné fungování. Optimismu k práci má v sobě dost, svou pevnou víru neztrácí, tudíž mu přeji hlavně to dobré zdraví, aby mohl pokračovat v záslužné činnosti.

Monika Bartková

Bratře Vítku, nejste v církvi žádným nováčkem. Jaké byly Vaše začátky? Jste v ní od dětství? Co Vás do této církve přivedlo a zásadně ovlivnilo?

V církvi jsem od narození, byl jsem křtěn farářem Františkem Dembovským. Během školní docházky jsem chodil do Nedělní školy, kde nás s Bibli seznamoval farář Wolf, a samozřejmě do kostela zvaného Červený, stojícího vedle naší fary, až do doby, než tam byl zřízen sklad divadelních kulis. Nyní tam je archiv. Od samých počátků mě nadchlo zaměření CČSH na učení Mistra Jana Husa, zvláště, když jsem dostal jméno po bratru mého otce – František, kterého popravili v roce 1942 v Berlíně (Charlotteburgu).

Máte nějakou hezkou nebo výraznou vzpomínku na své faráře?

Mám vzpomínku na katechismus ve druhé třídě základní školy, kdy jsme byli vykázáni ze třídy katolickou katechetkou jen proto, že nejsme katolíci, ale spolužákům jsme se smáli, protože oni dostávali při přijímání ‚boží tělo‘ bez vína. Byli jsme ve třídě dva z ČCS. Bratr farář Wolf nás v Nedělní škole nenápadně formou her učil znát Bibli, především Desatero, kde nám vštěpoval zásady v Desateru obsažené. Od té doby pokládám Desatero za hlavní pilíř víry.

Máte v církvi přátele a cítíte se v ní stále dobře?

Samozřejmě přátele v církvi mám, nejen v Opavě. Asi také proto se cítím dobře, zvláště, když můžeme své často protichůdné názory a různé otázky na společnost tříbit.

Jste předsedou rady starších v náboženské obci v Opavě. Jak byste Vaši náboženskou obec charakterizoval? Určitě by naše čtenáře zajímalo, co má takový předseda všechno na práci. Možná bychom se všichni mohli inspirovat a třeba začít dělat věci jinak. Kde berete sílu stále pokračovat ve své činnosti?

Naše náboženská obec v Opavě je v místě již od roku 1924. Máme stejné problémy jako ve většině náboženských obcí v diecézi – poměrně málo členů církve. Nyní nám přibýly starosti s financováním povinných plateb a nutné údržby. Naštěstí jsme dva řemeslníci a dokážeme si většinu údržby udělat svépomocí, protože nás přízeň Pána Boha drží v relativním zdraví. Také s využitím známých – řemeslníků si dokážeme navzájem pomáhat, což je jeden z hlavních úkolů, který jako předseda mám. Bohužel síly většinou ubývají, a tak za sebe hledám nástupce, což platí také v mé živnosti elektrikáře, ve výškových pracích dělám už jen drobné opravy.

Velice mě zajímá Vaše cesta, která vedla za lidmi ve výkonu trestu. Jak jste se k této práci vůbec dostal a v čem spočívá? Je nějaká šance na nápravu u trestaných? Co Vám to dává a co bere?

K zaměstnání bývalého příslušníka vězeňské služby mne inspirovala nehoda v práci u Vozového Depa Ostrava, kde došlo k nárazu soupravy opravených vozů do nově přistavených po nepřehození výhybky posunovači! Tam jsem zjistil, že stojím ‚jednou nohou v kriminále‘. Tak jsem si řekl, že tam raději půjdu pracovat jako mistr na pracovišti. Při jednání s odsouzenými jsem si

uvědomil, že dostali trest odnětí svobody a já nemám právo jim tento trest znepríjemňovat, a tak mi přišlo na mysl řídit se Desaterem. Mezi tím vším jsem měl pocit, že tím byla velmi posílena moje autorita, i v konfliktních situacích. Po svých svěřencích jsem požadoval, aby odváděli kvalitní práci – normy jsme měli z firem, odkud byla práce zadávána. Dokonce jsem jejich úsilí musel brzdit, protože práci rozvrženou na týden zvládli za čtyři dny a já musel ten zbývající den jezdit s ostatními na pole. Dle mého soudu odhaduji, že při správném zacházení s těmito lidmi lze nápravu očekávat u více než devadesáti procent, což také záleží na chování celé společnosti, kde mnoho lidí hází propuštěným klacky pod nohy, nebo si na nich ,léčí' vlastní neúspěchy.

Jste členem církevního zastupitelstva. Věřím, že se tam určitě řeší důležité otázky ohledně fungování naší církve. Přesto, nemáte někdy pocit, že je v naší malé církvi až příliš moc byrokracie? Nezdá se Vám, že máme více funkcí než živých lidí? Neměli bychom spíš dělat více pro lidskou duši s těmi, kteří tu jsou, pro radost ze setkávání v dobré atmosféře, než vysedávat na (někdy) neplodných jednáních a věnovat se někdy až absurdním tématům?

Na církevní zastupitelstvo jezdím, protože pracuji v Ústřední radě CČSH, kde řešíme různé záležitosti, které na nás posílá ministerstvo kultury, ekumena, ale také vládní nařízení. Všechno toto dění nelze dělat bez finančního zabezpečení, což je velká část našich jednání. Výsledky jednání se poté dávají ke schválení církevnímu zastupitelstvu. Byrokracie je velký problém, ale stát požaduje zúřadovat kdejakou drobnost, proto je asi nutné mít více úředníků, což také platí pro státní orgány. Kdyby se stát k církvím choval stejně jako k politickým neziskovkám, kde nejsou státem kontrolovány toky peněz, asi by i nám stačily naše vlastní kontrolní volené orgány, to by mohlo byrokracii snížit. Funkcí asi máme přiměřeně, ale ti funkcionáři se věnují více byrokratickým nařízením, než aby jednali s lidmi a pomáhali jim

řešit materiální a duchovní věci. Jako v politice – vidíme, že ani vládní činitelé se neumějí spojit se skutečnými odborníky, vědci, jejichž výzkumy a navazující názory, podpořené důkazy pak nejsou v politických rozhodnutích průkazné. Je to přece absurdní – už delší dobu nejsou zajištěny léky, které jsou dostupné ve všech zemích kromě České republiky! Nebo jsou to otázky války, kdy záměrně nemáme názory druhé strany. To jsou mimo jiné asi hlavní otázky také nečlenů církví, ale my k tomu mlčíme. Přitom máme historické vzory v Mistru Janu Husovi, Jeronýmu Pražském, Janu Ámosu Komenském, Karlu Havlíčkovi Borovském, T. G. Masarykovi a zakladatelích naší církve. Ti všichni usilovali svým životem o pravdu, která společnost spojuje!

Přál byste si, aby se v naší současné církvi něco změnilo? Co by to bylo? Máte nějaké obavy o naši budoucnost?

Přál bych si, aby v naší církvi vždy byla na prvním místě pravda, nejen z naší historie, ale také ta biblická, kde máme uvedeny způsoby vadného chování lidí i jejich nápravy! Obavy z budoucnosti mám, už desetiletí pozoruji vliv mocných na společnost Evropanů, i v církvích se používají zástupné problémy k prosazování zásady k ovládnutí národů: ,rozděl a panuj', aneb jaký jiný důvod mají k migraci s křesťany neslučitelní muslimové?

Co si vlastně myslíte o čase, který nám byl na světě dán?

Vím, že každý z nás má na světě poslání, já si tak zdůvodňuji svou zdravotní pohodu. Těší mne moje práce v církvi, myslím, že mám štěstí na lidi, se kterými se setkávám. Také vnučka Adélka, která se po leukemii, sice pomalu, ale přece jen zotavuje. Právě je na táboře dětí po léčbě rakoviny – je jich tam až neuvěřitelně mnoho. Rád bych v té souvislosti zmínil neziskovku Krteček, která pro tyto děti skutečně dělá až nemožné a také Donio, kde se zase věnují finančním

otázkám u rakovin dětí. Byli před prázdninami, koncem června, na pobytu v Ománu, kde měli také zajištěn lékařský dozor. Moc si to pochvalovali. Přál bych všem dětem, aby se zcela vyléčily, a aby peníze nebyly využity na válečné účely, ale pro děti a lidi v těžkých životních situacích. Na jedné straně se skládáme na léčení a na druhé politici posílají mnohem větší částky na zabíjení – jen pro něčí nadvládu a byznys.

Čemu se věnujete, když nemusíte řešit otázky církevní a předsednické? Co Vás nejvíce těší?

Jen moje malá poznámka: absurdními tématy jsem nemyslela otázky týkající se obav z nákazy či nedostatku léků, ale některé jiné záležitosti, které ve světle dnešních dní naší církve jsou méně důležité a ztrácíme jimi cenný čas. Ale necháme to tak, samozřejmě. Není čas!!!

Monika Bartková

Co mne těší nejvíce mimo církev, je samozřejmě to, když vidím své potomky a pravnoučata, jak v pořádku zvládají své životní překážky. A také mne těší, že jsme s manželkou nebyli na světě zbytečně a naučili jsme se smysluplně žít a pracovat.

Máte nějaký vzkaz pro naše čtenáře?

Těšte se ze života, je to vzácný dar Boží, a žijte tak, abyste se ve stáří mohli ohlédnout s uspokojením za úspěšným, úžasným životem v míru. K tomu nám dopomáhej Bůh.

90 let Husova sboru v Ostravě – Zábřehu

Moderní kostel

Náboženská obec v Ostravě – Zábřehu si letos v červnu připomněla 90. výročí slavnostního otevření svého Husova sboru. Při té příležitosti poprvé otevřela sbor i veřejnosti v rámci Noci kostelů. V poslední době nebyvalo zvykem konat zde akce pro veřejnost, protože budova se koncem 80. let ocitla uprostřed budovaného sídliště a poměrně rušné křižovatky, což komplikuje jak akustiku, tak pohyb většího počtu lidí. Sbor byl vybudován na místě, jež bývalo středem obce Zábřeh nad Odrou – naproti katolickému kostelu, jemuž důstojně oponoval svou výrazně moderní architekturou.

Tehdy, v roce 1933, to byla velká sláva, naplnily se dlouholeté sny místní 'československé církve' po vlastním svatostánku. Prostranství uprostřed obce se zaplnilo třemi tisícovkami lidí, s hudbami a prapory. Do nového chrámu se jich vešla jen stovka, ale ti všichni přišli vyjádřit radost nad uskutečněním idejí, jež pokládali i za své, ačkoli třeba nebyli členy nové církve. Místní obec se nevyhraňovala vůči konkurenčním katolíkům, neprobíhaly

zde konfesní boje jako v jiných částech regionu. Ale potřeba sdružovat se zde byla silná, jakýsi společenství pud pomáhal tehdy lidem nacházet svou identitu a posilovat sebevědomí sounáležitostí k vyšším smysluplným celkům. V Zábřehu to tehdy byla zejména silná obec legionářská, která podporovala jak přístupové hnutí k nové církvi, tak i stavbu jejího chrámu.

V roce 2023 jsme v jiné dobové i místní situaci. Husův sbor poutá jistě dál pozornost svou moderní architekturou, ale už není tak výrazně dominantní ani v lokalitě, ani ve společnosti. Toto všechno si

zdejší obec připomněla při slavnostní bohoslužbě, kterou sloužil biskup Tomáš Chytil. Noc kostelů pak předvedla Husův sbor veřejnosti i jako koncertní sál při vystoupení studentů pěvkyně Niny Krjučkové. Davy se nekonaly, účast byla spíše komorní – ale s přihlédnutím k situaci byla celá slavnost povzbudivá. Zábřežský Husův sbor není tak čistě funkcionalistický jako sbor ve Svinově, který byl dostavěn v roce 1934. Ale patří k oněm výrazně modernistickým

stavbám, jimiž se československá církev tehdy v rámci celé země proslavila. Měla odvahu nejen rozjet se s tradicemi, ale pozitivně se přihlásit k duchu doby, která přece očividně už vyznávala jiné hodnoty a žila jiným stylem než věky předešlé. Funkcionalistický sloh svou výraznou racionalitou a abstraktní strohostí viditelně odkazoval k matematice, geometrii, vědě, nemířil tak jako dřívější styly k nitru skrze emocionalitu dekorů ani nepoukazyval k nebesům monumentální výškou kleneb a věží. Užitek, praktická funkčnost, střízlivost tvarů a dominance světla a bílé barvy měla být jeho paradoxní krásou, vzpourou proti sentimentu a falešnému pozlátku vnější zdobnosti.

Je zajímavé, že činovníci zábřežské obce mladé církve vystoupili z provincialismu, do něhož upadaly předchozí projekty Husových sborů, jež se ve 20. letech spokojily s výrazovým odlišením od dobově zprofanovaných historizujících stylů i dekorativnosti secese a hledaly něco jako „národní sloh“.

Stavitelé, jako třeba Otmar Pazourek (Husův sbor ve Vratimově, Michálkovicích, Vítkovicích, Slezské Ostravě a další), navrhovali tak, aby výsledkem byl chrám, ale zjevně ne katolický. Funkcionalismus už netrval ani na tom, aby stavba připomínala kostel. Tento sloh, který se ve 30. letech prosadil v celém světě jako znak moderního životního stylu, nectil tradice ani kontext místa. Chtěl být revolučně jiný, okázale nový, hygienický a sportovní – jako tehdejší mladí lidé. Postavit v tomto stylu kostel bylo něco až rouhačského. Kritikové vcelku oprávněně namítali, že takové objekty vypadají jako vodárny, tělocvičny. Ano, a o to právě šlo – že i kostel je otevřený budoucnosti, že i moderní člověk může mít moderní kostel. Proto je pozoruhodné, že zábřežští jako první přesáhli obzor regionu a sáhli po něčem vsutku světovém – a odvážně svěřili projekt mladému Josefu Kittrichovi z Prahy, který za sebou neměl mnoho zkušeností, ale měl vizi a rozhled. Stavba svou estetikou dokazovala, že církev československá nekladla proti sobě rozum a víru, náboženství a vědu a směle hleděla k zítřkům, ne do minulosti. Teprve potom vznikl stylově čistější Husův sbor ve Svinově (stavitel Valentin Stojeba), malý, ale nápadný kostel metodistů od hlavního architekta města Ostravy Josefa Kotase, a efektní kostel svatého Josefa, zvaný Don Bosco (stavitel Václav Nekvasil), tentokrát kupodivu katolický.

Josef Kittrich, který s Josefem Hrubým navrhl zábřežský Husův sbor, posléze projektoval pražský

obchodní dům Bílá labuť, který se stal jeho vrcholným a slavným dílem. Dům patřil firmě Brouk a Babka. Pro tu postavil obchodní dům v Ostravě, rovněž ve vrcholném funkcionalistickém stylu, Josef Kotas, a to už v roce 1928. Ostrava měla vůbec štěstí na architektonicky zajímavé obchodní domy vybudované právě v meziválečném období. V současné době veřejnost sleduje dokončování rekonstrukce slavné Ostravice a Textilie, jejíž ruina ostudně hyzdila střed města víc než 20 let. (Stejně jako Opava se těší, až se obchodní dům Breda, rovněž z roku 1928, opět zaskví v někdejší kráse.) Bílá labuť patřila tedy až k těm posledním, protože byla otevřena v roce 1939, právě ve chvíli, kdy zemi okupovalo nacistické Německo. Kulisy a některé dějinné souvislosti tohoto obchodního domu posloužily jako atraktivní prostředí populárnímu televiznímu seriálu Zlatá labuť, jehož další řada se právě vysílá.

Tyto široké souvislosti nás oklikou vedou k zásadní úvaze. Paradoxní ironií dějin se stalo, že Josef Kittrich postavil kostel – ale i onen příslovečný chrám konzumu, který bývá viděn jako příčina, proč už kostely zejí prázdnotou. V neděli bývá v kostelích pusto, ale v Karolině, Futuru, Avionu jsou davy lidí. To není jen u nás, je to všude ve světě. Jen někde začal proces dřív, jinde později, někde je masivní, jinde pozvolný.

Máme sklon vinit materialismus, přizemnost moderní doby, ztrátu schopnosti vnímat duchovno. Tak jednoduché to ale asi nebude – jak vidíme na ohromném nárůstu zájmu o různé alternativní podoby spirituality. Náboženství nahradila ezoterika. Jindy si sekularizaci, tedy zesvětštění, spojujeme s pýchou rozumu, s nástupem novověké vědy, s racionálními reformami společnosti. Ale ani to neplatí tak přímočaře – že lidé přestali do kostelů chodit, protože vyznávají vědecký názor na svět. Lidé dnes kupodivu až příliš často postrádají soudnost a rozumnost, jak vidíme na snadnosti, s níž podléhají manipulaci reklamou a populistickými politiky.

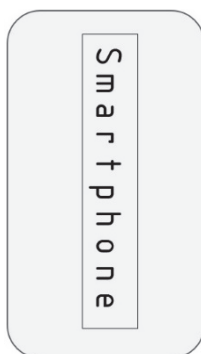
Lidi to skutečně už do kostelů netáhne. Raději celebrují mši tržního hospodářství. Ale i tady je znát jistá proměna. Ostravské obchodní domy (a jistě nejen ty) zejí prázdnotou. V bývalém domě Brouk a Babka je knihkupectví. Jak dlouho ještě vydrží? Bachner (Horník) slavného Ericha Mendelsohna je prázdný. Aso/Laso je využité jen zpola, v Baťově funkcionalistickém paláci je místo bot hospoda. V Praze už taky dávno není Bílá labuť – ani pozdější

Kotva a Máj – středem života města a cílem nájezdů koupěchtivých zákazníků. Nejen malé obchůdky, i velké chrámy konzumu jeden po druhém zavírají... a hledají nové využití.

Že by se lidem nakupování omrzelo, přestylili se věcmi? To sotva. Jen se naučili nakupovat on-line, v e-shopech. Zdá se, že podstatou oné změny je individualismus, pokračující rozdrobení společnosti. Ne obchodák, ale smartphone rozbil pospolitost na atomy. Doba se mění. Ať se nám to líbí, nebo ne, symbolem nové epochy je displej mobilu.

Možná se jednou bude říkat, že elektronická komunikace byla dalším z revolučních skoků ve vývoji lidstva, pokroku humanity. Technologie nám dávají prožitek svobody. Nikdy neměl člověk na vybranou z tolika možností – a vše po ruce. Roztroušení jedinci se mohou shlukovat do komunit podle libosti. Virtuálních, ovšem. Ano – žijeme v kybersvětě.

Ostatně i evangelium už se šíří digitální cestou. Sociologové říkají, že církve by se měly naučit poskytovat individuální, personalizované služby.

Mladá církev ve třicátých letech postavila moderní kostel. Hleděla do budoucnosti. Dnes ale budoucnost nejsou plné kostely, velké učebny, nabitě přednáškové sály, dokonce ani hospody či kavárny pro stovky hostů. Masovost odpuzuje, kolektivismus se přežil. Sdružovací pud tíhne k volnějším typům komunit. Sektářská idea semknutých šiků a mentalita tupého stáda sice pořád přitahuje zoufalé jedince nejisté si svou totožností – ale to je sociální patologie. Většina lidí nereaguje na úzkost ze svobody, na strach z odpovědnosti osobní volby takto křečovitě.

Co tedy nabídnout dnešním tápajícím? Nebo spíš – jak jim poskytnout duchovní ukotvení? To je výzva pro dnešní církve. Kostel? E-shop? Displej? Zábřežší tehdy měli odvalu vyjít z provincialismu. Kdo prolomí horizont nyní? Třeba tento náš časopis?

Vladimír Šiler

Vzpomínka

Světlé vzpomínky, aby světlo zůstalo

Agnula Papavasiliu se narodila v září roku 1935 v Řecku, v obci Jerma, kde také začala chodit do školy. Její rodiče Vasilis a Malamaty Papavasiliu bojovali v občanské válce, která propukla roku 1947, a než skončila, byly mnohé děti zachráněny tím, že na výzvu Mezinárodního Červeného kříže a OSN byly evakuovány do různých lidově-demokratických států, které byly ochotny je přijmout.

Tak se Agnula dostala už roku 1948 do Československa. Bylo jí třináct let a se svými rodiči se setkala až po deseti letech, kdy už chodila do českých škol a s Řeckým souborem písní a tanců navštívila mnoho míst okolních států a také absolvovala Střední zemědělskou školu v Modré u Bratislavy, kde úspěšně maturovala.

Žila v Karviné a pracovala v Šenově u Ostravy, kde vydržela až do důchodu – byla vedoucí skladu ovoce a zeleniny. Víím, že jí nebylo zatěžko zastoupit i závozníka a zvedat ty těžké, plné bedny. Ale vy to vííte, kdo jste ji znali.

Její řecká rodina to dosvědčuje: „Žila vskutku pro rodinu, které věnovala velkou část svého života a času, milovala rodinné oslavy, pro které vždycky připravila oblíbená řecká pohoštění a během kterých ráda všechny hojně hostila. Milovala rodnou zem – Řecko se vším, co k němu patří, a to byli a jsou především lidé a zvyky. Byla velice zbožná – ráda navštěvovala řádové sestry, jeptišky a klášter u své rodné vesnice, ve kterém v horách pobývala. Byla též velice skromná, obětavá, k dětem i k dospělým dobrosrdečná. Ve svém vysokém věku v mnoha ohledech velmi samostatná, dovedla být a také byla temperamentní, ve svém úsudku bystrá, zkoumavá, přímá a průbojná.“ To je svědectví jejích blízkých o povaze a charakterových vlastnostech, které jsou příkladné pro rodinu i pro nás. Bohu díky za ně.

My jsme sestru Agnulu, Anežku, poznali, když začala k chodit k nám do kostela. Bohoslužby jsme sloužili v Karviné, v kostele svatého Marka, a v kostele Husova sboru v Doubravě. Tam vlastně jezdila

až do covidových časů, kdy se jí zhoršilo zdraví. Vždy měla v zásobě nějaký dobrý řecký zvyk, hlavně o Vánocích a Velikonocích, kdy jsme se dozvídali o pravoslavných nejvíce, a to radostně a přátelsky. Doufala, že ještě navštíví nejen Modrou u Bratislavy, ale i Řecko. Její přátelství, její víra a naděje, to vše zůstává s námi.

Naše sestra Anežka, Agnula Papavasiliu, zemřela 29. 4. 2023 a rozloučili jsme se s ní 5. 5. 2023 v kapličky na hřbitově v Karviné – Starém Městě, kde je pohřbena se svými rodiči. Obřad doprovázela varhanní a klavírní hudba našich varhaníků Církve československé husitské v Karviné, Orlové a Doubravě, kteří také zpívali žalmické zpěvy a Ave Maria, ze

záznamu zazněla řecká píseň Aspri mera ke gia mas, modlili jsme se česky a řecky. Tak jsme doprovodili naši sestru, tetu a pratetu Anežku, Agnulu Papavasiliu, na posledním úseku její pozemské pouti.

Svatý Bože, vůle Tvá děj se s ní, Pane, ať odpočívá v pokoji a světlo věčné, světlo Ježíše Krista, ať jí svítí.

Naše vděčná jí paměť. Amen.

Kdo jste ji znali, vzpomeňte s námi. Kdo jste ji neznali, a přece jste dočetli až sem, rozpomeňte se na svoje nejbližší a blízké, kteří Vám osobně sloužili a slouží svou hlubokou vírou, nadějí a tou nezrušitelnou láskou.

Niki Otisková

Rozjímání s Kralickými

Vypravuje se zde o dvojí slepotě

Kde je to ZDE? V Evangeliu Janově, v 9. kapitole jsou to verše 1 až 41.

Poznámky bratří Kralických, které jsem původně o příběhu zaznamenala, jsou číslované, a tak tvoří přesný přehled o vývoji událostí, a to hlavně pomocí otázek, vyslovených nebo vyvstávajících z dějů a z jednání zúčastněných.

A najednou se ukazuje podstatná *hodnota otázek*. V čem? V tom, *zda jsou přímé*.

Proti nim propastné rozdíly vytvářejí dotazy lstivé či záłudné, úskočné, zrádné. Možná pro ně znáte i jiné názvy.

Ale pokojná, klidná pomoc pro nás je v tom, že první přímou otázku hned na začátku pokládají Pánu sami učedníci.

A tady ta skutečnost začíná, když Pán Ježíš slepého uviděl a učedníci se ptají:

„Mistře, kdo se prohřešil, že se ten člověk narodil slepý? On sám, nebo jeho rodiče?“

Ježíš odpověděl: „Nezhřešil ani on ani jeho rodiče, je slepý, aby se na něm zjevily skutky Boží. Musíme konat skutky toho, který mě poslal, dokud je den. Přichází noc, kdy nikdo nebude moci pracovat. Pokud jsem na světě, jsem světlo světa.“

A tato Ježíšova přímá odpověď, to je ten nenadálý, překvapující klíč, pro nás to světelné předznamenání všeho, co se pak děje, a co a proč se zde vypravuje o dvojí slepotě.

I. Tak nejprve o té tělesné a jejím uzdravení.

Zeptám se takto: Jsme i my Ježíšovi učedníci? Většinou chceme vědět: Kdy ta slepota u dotyčného člověka nastala? A také nás zajímá: Proč ji Bůh na něho vložil, a proč ještě dodnes různé bídy na své věrné vkládá?

Takže sledujme *v tom světle* dále a snažme se pochopit, jak vzácné a přesné jsou ty číslované otázky a odpovědi našich bratří Kralických:

Co tedy Krista Pána přimělo k uzdravení?

1. Jeho láska, s níž na toho slepého pohlédl tak, že ho uviděl.
2. Úřad a úkol jemu svěřený.
3. Čas k tomu příhodný.
4. Jeho pohotovost k utvrzení toho faktu, že je světlem světa.

A pozor! V tom samém světle přichází chvíle, kdy máme uslyšet a svým umem rozpoznat, *jak* jej Pán uzdravil.

Nic proti moderním našim dnešním laserovým metodám.

Ale učinil tak pomocí enzymů svých slin a, světe div se, blátem mu oči pomazal, k rybníku Siloe ho poslal. Takže *svou mocí* mu zrak vrátil a tím dokázal, že on je ten pravý Silo = Poslaný.

II. A za druhé: o slepotě duchovní.

U koho se tu nachází?

Slepota *u sousedů* toho uzdraveného slepého, kteří se neshodli, kdo že ten uzdravený je, na způsob jeho uzdravení se neupřímně doptávali a před farizeji ho obžalovali.

U farizeů. Jak oni se chovali a jak jednali ze slepoty úmyslné? Sledujme pozorně:

1. Též na to uzdravení se ptali neupřímně,
2. bez vyslyšení Krista odsoudili a tím Ho tomu uzdravenému chtěli zprotivit,
3. kupodivu nechtěli vědět, že skutky lásky nejsou proti svěcení dne Soboty, nejsou proti Mojžíšovi,
4. Božím řízením se rozdělili, byl mezi nimi Nikodém, který se Ježíše zastal,
5. chtěli ten skutek znemožnit a od rodičů toho člověka žádali prohlášení, že ten člověk, jejich syn, nikdy slepý nebyl. Tak se i rodiče uzdraveného ocitli pod pohružkou, že každý, kdo vyzná Krista, bude vyloučen z Chrámu.

6. Tak farizeové *u rodičů uzdraveného* vyvolali strach, že ani *vděčnost Kristu neprojevíli*, farizeje odkázali na dospělost syna, ať mluví sám za sebe. Varující epizoda uprostřed silného příběhu.

Když se obáváme zlých nebo špatně jednajících lidí a máme hájit Boží věc, otázka zní Koho se máme bát více, lidí, nebo Boha? My nemáme ani co váhat. Rodiče uzdraveného však neusvědčují ze zbabělosti, neboť nikdo nevíme, jak se zachováme, dokud se v té situaci osobně neocitneme.

7. Farizeové na uzdraveného naléhali a trápili ho znovu a znovu svými dotazy, on však vždy uměl dát

Odpověď, jak se patří, až ho uraženě obvinili, že on je chce poučovat, a vyhnali ho.

Co následuje? Pán Ježíš ho vyhledal a otevřeně se ho ptá: „Věříš v Syna Božího?“ (Bible Kralická)

Vzpomeňme na ty první klíčové otázky učedníků a Ježíšovu odpověď.

I zde jsou přímé otázky a odpovědi, rozhovor klíčový. Avšak odemyká se nám už poznání ve vyšší a hlubší rovině rozumu. Uzdravený se ptá, opět přímo a s citem: „Kdo je to, Pane, abych věřil v něho?“

A Pán Ježíš osvětluje: „Vidíš ho, je to ten, se kterým mluvíš.“

Uzdravený Ho poznává a dosvědčuje, říká své vyznání víry: „Věřím, Pane.“

Potom čteme A klaněl se mu. Není tu, co by rušilo naši pozornost.

Tak se osvětluje Slovo od Pána i pro nás. Ježíš mu říká: „Přišel jsem na tento svět k soudu, aby ti, kteří nevidí, viděli, a ti, kteří vidí, byli slepí.“

Co to znamená?

Žasnu a raduji se z uzdravení obojí slepoty, jak o ní čteme v Janově Evangelium, a ohromně mě těší, kolik rozjímavé práce vložili naši bratři Kraličtí nejen do překladu, ale i do vysvětlivek, do poznámek. Prostě nemohu nezapsat, jak oni přijali a předávají nám pochopení tohoto výroku našeho Pána Ježíše Krista.

Že znamená toto: Přišel jsem s plnou mocí, abych činil pravý rozdíl mezi zlým a dobrým, a proto na takové převrácené nic nedbám, ale spravedlivé soudy budu konat.

Ty, které farizeové za slepé považují, a kteří o své slepotě vědí a rádi by se z ní dostali, ty já osvím, a jako za ruku vezmu, ze tmy hříchů a bludů vyvedu a až ke světlu přivedu.

Ale vysvětlují i druhou část výroku Pána Ježíše, tu přísnou, že ty, kteří se považují za znalce, že oni sami věcem Božím nejlépe rozumějí, že sami jsou moudří, svatí a spravedliví, povyšují se, že jsou světlem těch, kteří jsou ve tmě, tak tyhle moudré nechá jako krtky ve slepotě, a – jak píše prorok Izaiáš 29,10-19 (*najít, přečíst!*).

A co my?

My nepřestávejme sledovat, co přímo chtěli vědět učedníci, jak se Pána Ježíše upřímně ptali, pamatujme, snažme se pamatovat a pochopit odpovědi Pána Ježíše, a s pomocí Boží nadále. Amen.

Vaše sestra Niki

Nemocniční kaplanka

Kdo je to nemocniční kaplan?

Nejlepším lékem pro člověka je člověk. Nejvyšším stupněm léku je láska. (Paracelsus)

„Nemocniční kaplan“ je mezinárodní označení pro osobu, muže i ženu, která vykonává duchovní péči v nemocnicích, hospicích a dalších zdravotnických zařízeních, domovech pro seniory a pobytových sociálních službách. Působí na základě pověření daného svou církví a smlouvy s nemocnicí.

Kaplan nabízí pacientům (klientům) svou službu průvodce v úzkosti, v hledání odpovědi na otázky po smyslu života, v prožívání víry v době nemoci, umírání a smrti.

Kaplan přijímá nemocného v jeho současném stavu, a to jak fyzických obtíží a psychosociálních problémů, tak v jeho emočních těžkostech a hledání orientace v souvislosti s tím, co prožívá. V náročných obdobích nemoci ho podporuje v hledání naděje prostřednictvím osobního zaměření nemocného. Pomocí rozhovoru napomáhá nemocnému k přijetí obtíží souvisejících s nemocí a utrpením a k smíření se sebou samým, s druhými lidmi, s Bohem. Vzbuzením důvěry a prostřednictvím empatického naslouchání ztělesňuje lidskou blízkost.

Jak jsem se stala nemocničním kaplanem?

Můj bratr je tři desítky let sledován v nemocnici se vzácným nádorovým onemocněním. Při jeho pobytu na onkologické klinice jsem se setkala s lidským utrpením. Nezapomenu na pacienta, který hlasitě naříkal, trpěl bolestí a osamělostí. Udělala jsem zkušenost, že pacienti jsou vděční za obyčejnou lidskou přítomnost u lůžka, blízkost v podání ruky a opětování pohledu. Tehdy jsem se setkala poprvé se službou kněze a jáhna a viděla, jak slova útěchy a naděje blahodárně působí na bratra i ostatní pacienty.

Má sestra mezi narozením prvního a druhého zdravého dítěte utrpěla dvě perinatální ztráty. S jejich vyrovnáním jí pomohlo pojmenování dětí – k nim se obracíme s prosbou, aby nám v nebi vyprosili Boží pomoc a požehnání.

Především tyto uvedené zkušenosti mě ovlivnily při volbě povolání nemocničního kaplana a vedly mě k větší citlivosti pro jednání s pacienty, u nichž je příčinná léčba již vyčerpána. Má první pacientka, které jsem se jako kaplanka věnovala, byla hospitalizována na onkologické klinice, na které před lety týdně pobýval můj bratr. Při její návštěvě jsem měla prožitek, že náhody nejsou a vracím se zpět na 'místo činu'. Kromě rozhovoru s touto pacientkou jsem ještě též večer poskytovala intervenci zdravotní sestře, kterou zasáhla smrt tří pacientů během služby.

Jako nemocniční kaplan jsem pracovala 10 let: ve Fakultní nemocnici Olomouc 8,5 roku a 1,5 roku v Krajské nemocnici Tomáše Bati ve Zlíně. Ve fakultní nemocnici jsem zakládala kaplanskou službu, budovala tým nemocničních kaplanů, pracovala na jejich začlenění do víceoborových zdravotnických týmů. Ve zlínské nemocnici jsem konsolidovala kaplanský tým, podporovala rozvoj paliativní péče, ve které nemocniční kaplani se stali nedílnou součástí podpůrného a paliativního týmu. Kaplanská služba je založená na spolupráci se zdravotníky pro dobro pacienta.

Během uplynulého desetiletí se kaplanská služba rozšířila do dalších nemocnic v Olomouckém a Zlínském kraji. V každé nemocnici bylo třeba vyjednat smlouvu o spolupráci mezi nemocnicí a arcibiskupstvím, příp. sestavit metodický pokyn o poskytování duchovní péče v souladu se specifiky daného zdravotnického zařízení. Přijímala jsem zodpovědnost za toto dílo v Arcidiecézi olomoucké, byla jsem jmenována

koordinátorkou nemocničních kaplanů. Každého kaplana si povolává Bůh. Jmenovací dekret, který dostává od biskupa, je pověřením ke kaplanské službě v konkrétní nemocnici, což chápu jako projev lásky církve být nablízku trpícím a zjevovat soucitnou Boží tvář. Arcibiskupství garantuje další vzdělávání a supervizi, odborný dohled a doprovázení nemocničního kaplana. Proto za kaplany vyjíždím i do terénu, jsem v kontaktu s hlavními sestrami nemocnic.

Z mého doprovázení nemocných

Mou snahou bylo být nablízku pacientům, kteří procházeli paliativním ozařováním nebo symptomatickou léčbou na onkologickém oddělení. Rozhovory s nimi jsem pokládala za dar důvěry a bylo mi ctí být jejich průvodkyní v závěru jejich života. Byla jsem vděčna za dar setkání s lidmi v radosti i v bolesti. Jejich životní příběhy byly pro mne obohacující a má služba jim byla pro mne smysluplná. Paliativní péči jsem považovala za objetí trpících v nevléčitelném stavu a provázení na jejich posledním úseku života se smířením se s blízkými a děkováním za často nezasloužené dary, kterých se jim dostalo.

Pacienti si kladli celou řadu otázek: Proč? Proč jsem onemocněl? Proč zrovna já? Jaký je smysl mého života? Má život s utrpením smysl? Uzdravím se? Existuje život po smrti? Je bůh?

Zvláště mladé ženy – maminky se tázaly: Co bude s mými blízkými? A o hledání odpovědí na tuto palčivou otázku si dovoluji nabídnout příběh doprovázení ze své kaplanské praxe:

Nemocniční kaplanka byla telefonicky kontaktována matkou 30leté onkologicky nemocné pacientky. Sdělovala, že její dcera je ve vážném stavu a přeje si uzavřít sňatek se svým přítelem.

Nemocniční kaplanka hned se vydala navštívit pacientku: Na první pohled bylo zřejmé, že pacientka Jiřinka má dechové potíže a bolesti. Z jejího bledého obličejce vystupovaly modré oči, které mluvily o trápení, smutku a strachu ze smrti. Po pozdravu a vzájemném představení se Jiřinka hned hovořila „k věci“: „Paní kaplanko, nezbývá mi moc času. Prosím, pomozte mi. Žiji s přítelem deset let, máme osmiletou dceru a pětiletého syna. Chci si Aleše vzít, aby o něho a děti bylo postaráno, až tady nebudu...“

Nemocniční kaplanka přitakávala: „Paní Jiřino, ráda Vám pomohu. O jakém sňatku – občanském nebo církevním – jste s přítelem uvažovala?“

Pacientka chtěla svatbu v katolickém ritu: „Víte, paní kaplanko, byla jsem pokřtěna v dětství, během dospívání jsem zapadla do špatné party... a přestala chodit do kostela...“ Jiřinka přerývavě mluvila. Po chvíli mlčení pokračovala: „Můj život končí a chci dát věci do pořádku.“

Nemocniční kaplanka slíbila, že ve spolupráci se sociální pracovníci a knězem vše připraví pro konání svatby. Obřad byl naplánován za tři dny. Do příprav se aktivně zapojil také personál oddělení. Všichni se snažili, aby obřad byl dle představ nevěsty a ženicha i ve stísněných a omezujících podmínkách nemocničního pokoje. Sestry vyzdobily květinami prostor, připravily stůl s chlebičky, vínem a se svatebním dortem, který jedna z nich upekla, pomohly nevěstě obléknout se do šatů...

Ano, které vyřkla Jiřinka při svatebním slibu, bylo také přitakáním k nemoci, která se naplňovala. S chutí olízla i krém z dortu, připila si sklenicí vína s manželem.

Večer po svatbě Jiřinka ve společnosti nemocniční kaplanky odpočívala, ale klidný výraz obličeje kazily vrásky na čele a občasný stín přelétl přes její tvář.

„Jiřinko, vidím na Vás, že něco Vás ještě trápí, co Vám dělá starost?“ zeptala se kaplanka.

„Hm,“ reagovala Jiřinka, „přemyslím, že bych chtěla dětem zanechat vzkaz nebo něco takového, co by je provázelo v meznících života...“

Kaplanka se zamyslela a po chvíli navrhla: „Jiřinko, co byste řikala tomu, že byste vytvořila takovou vzpomínkovou krabici pro své děti? Mohly by ji tvořit Vaše fotografie při životních událostech – např. první den ve škole, první svaté přijímání, první den na střední škole, slavení 18. narozenin atd. Pak do ní můžeme dát drobné předměty, které jsou pro Vás a pro děti pak budou významné, jako je Váš talisman, vybraná bižuterie a šperky... A připojíme k tomu popisky...“

Jiřinka byla tímto nápadem nadšená a vzápětí dodala: „Taky mohu nahrát vzkazy Matýskovi, když poprvé půjde do školy... A Elišce, když půjde na střední...“ - „Výborně,“ přitakávala kaplanka, „zítra se do toho pustíme. Nyní si, Jiřinko, ale už odpočňte, měla jste náročný den. A za chvíli za Vámi přijde

manžel. Přeji vám krásnou svatební noc.“ – Jiřinka souhlasila: „Dobrou noc i Vám, paní kaplanko.“

V dalších dvou dnech se odehrála kreativní činnost spojená s výrobou vzpomínkové krabice a jejím plněním. Aleš a maminka Jiřiny přivázeli věci, které byly pro Jiřinku důležité. procházela naskládanými věcmi, komentovala jejich výběr a s vděčností vzpomínala na důležité vztahy a události ve svém životě:

„Tento řetízek se srdíčkem jsem dostala od své babičky k 18. narozeninám, v den své plnoletosti jej dostane má dcerka Eliška. Babička byla laskavá žena, ráda vzpomínám na letní prázdniny u ní, její rady do života...“ Oči se Jiřince zalézaly slzami, na chvíli se odmlčela, aby pak pokračovala:

„Knižku Honzíkova cesta dostane Matýsek, když půjde poprvé do školy. Dostala jsem ji od dědečka také při této příležitosti. Dědeček byl hajným. Brával mě do lesa na čekanou, učil mě poznávat stromy, květiny, stopy zvířat... Měla jsem téměř idylické dětství díky svým prarodičům...“ Jiřinka se zadívala do dálky s představou na společné chvíle s nimi.

Potom vzala do rukou krásný pléd, pohladila jej: „Ach, je tak měkoučký a hřeje. Tento mi dala maminka, když jsem šla poprvé do tanečních. Měla strach, že mi bude o přestávkách mezi tanci zima. Provázel mě nejen v tanečních, ale také při studiu, a když jsem byla nemocná. Vždy, když jsem se do něho zachumlala, připomínal mi blízkost a lásku maminky. Moje zlatá maminečka... Tolik trpělivosti se mnou měla... Věřím, že i Elišce dobře poslouží...“

Jiřinka děkovala za výchovu svých rodičů, studium filozofické fakulty, seznámení s Alešem, mužem svého života, narození dětí... Byly to velké díky za život, i když byl tak krátký...

Ve spolupráci s kaplankou psala Jiřinka dopisy a pořizovala krátké nahrávky pro děti a Aleše.

Když se Jiřinka a kaplanka na konci druhého dne loučily, byla pacientka s vykonaným dílem spokojená, prohlížela si vzpomínkovou krabici, kterou pomalovala ze všech stran. Pak pohlédla na kaplanku, vzala ji za ruku se slovy: „Děkuji Vám, paní kaplanko, za všechno, co jste pro mě a mou rodinu udělala. Budu tak já a má láska s mými dětmi a manželem v důležitých chvílích jejich života. Moc děkuji.“

„Rádo se stalo, Jiřinko. Moc ráda jsem to pro Vás a Vaše blízké udělala. Děkuji Vám za důvěru, kterou

jste mi věnovala. Tím, že jste mě přizvala do svého životního příběhu, dala jste mi krásný dar. Bylo mi ctí Vám být nablízku. Děkuji,“ sdělovala kaplanka.

Slzy ukáply, kaplanka objala pacientku na posteli a pošeptala Jiřince do ucha: „Mám Vás ráda, Jiřinko...“ Pak nemocnou pohladila po tváři a loučila se: „Přeji Vám, Jiřinko, pokojnou noc. Myslím na Vás a Vaši rodinu. Jsem s Vámi spojená v modlitbě a lásce...“

Jiřinka se podívala na kaplanku, usmála a dodala: „Mám Vás také ráda, paní kaplanko. Dobrou noc...“ Jiřinka v noci, ve spánku zemřela.

Závěrem slovo o naději

Uvedeným životním příběhem a celou poskytovanou duchovní péčí se jako červená nit vinou hodnoty lásky,

odpuštění, smíření a vděčnosti. Tyto hodnoty představují ukazatele k naději, která není přesvědčením o tom, že vše dobře dopadne, že se uzdravím, ale že daná situace má smysl. Duchovní podpora pomáhá nemocným k jeho nalezení. Pro každého pacienta může být smysl nemoci a utrpení trochu jiný. Pro někoho jsou to vztahy v rodině, pro jiného zanechání dobré životní stopy, pro dalšího nalezení Boha, nebo prohloubení víry. Nalezení smyslu však vždy přispívá k nesení a zvládání obtíží spojených s nemocí i s náročnou léčbou, napomáhá ke smíření se sebou samým, s druhými (a Bohem) a přijetí života s vděčností jako daru lásky.

Marta Hošťálková

Naděje není přesvědčení, že něco dobře dopadne, ale jistota, že něco má smysl – bez ohledu na to, jak to dopadne. (Václav Havel)

PhDr. ThLic. Mgr. Marta Hošťálková, Th.D., Ph.D.

je koordinátorkou nemocničních kaplanů v Arcidiecézi olomoucké, což představuje území celého Olomouckého a Zlínského kraje s přesahem do Jihomoravského a Královhradeckého kraje.

Kromě toho je ředitelkou JSME BLÍZKO VÁM – Institutu klinické pastorační péče ve zdravotnictví, který podporuje celoživotní vzdělávání nemocničních kaplanů a zdravotníků v oblasti duchovní péče. Nabízí kurzy se zaměřením na krizovou intervenci, doprovázení pozůstalých, time management a stres management nemocničního kaplana.

Foto Filip Fojtík

Husovská slavnost na Ostravici

Rok nám utekl, opět je za námi červencové setkání na Ostravici. 5. 7. 2023 pořádal ostravský vikariát bohoslužbu pod širým nebem u Winklerovy zvonice k uctění památky Mistra Jana Husa.

Letos nás provázelo krásné slunečné počasí. Slavnostní bohoslužbu vedla sestra farářka Mgr. Martina Smolková a sestra kazatelka Ivana Richterová.

Kázání sestry Richterové se věnovalo těžkostem a protivenstvím, kterým museli čelit Cyril a Metoděj a o řadu let později mistr Jan Hus. Ukázalo nám, že i v dnešní době můžeme jako věřící úspěšně zvládat těžkosti, které nám život přináší. Opět jsme si uvědomili, jak důležitá jsou naše setkání. Letos

jsme navíc byli svědky toho, jak úspěšně probíhá rekonstrukce naší rekreační chaty. Dílo zdárně pokračuje, a tak si všichni přítomní říkali, že už se moc těší, jak příští rok využijí nových prostor zázemí pro poutníky.

Mnozí z přítomných vzpomínali, kolik generací pobývalo v původní chatě. Je dobré, že tradice bude pokračovat.

Radost nám opět udělali svou přítomností i ti nejmenší účastníci, kteří spali v kočárku, nebo dováděli kolem nás. Vyvrcholením slavnosti bylo tradiční zapálení hranice, zpěv husitského chorálu a hlas zvonice. Byli jsme tam a příští rok se budeme těšit na shledanou.

Lucie Gudrun Peterová

Církevní středisko v Jeseníku

V i l a č . p . 3 0 6

Vydáme-li se od jesenické radnice směrem k vlakovému nádraží, pak po mostě přes potok Botič do Tyršovy ulice... Ale

kdepak, to není úplně nejlepší začátek, protože v tomto městě nikdo nezná žádný Jeseník, přes potok vede dřevěná lávka a ulice

za ní není Tyršova, ale Alžbětin-ská (chcete-li: *Elisabeth StraÙe*). Ano, tušíte správně, je pojmenována po Alžbětě Bavorské

(1837–1898) zvané Sissi, rakouské císařovně a manželce císaře Františka Josefa I. Češtinu je tady slyšet zřídka, zato německy to tu „šprechtí“ na každém rohu.

Takže ještě jednou a od začátku. Jsme ve městě, které Němci pojmenovali Freiwalde, a od 17. století pak Freiwalddau, česky Frývaldov. Píše se rok 1900. Právě jsme přešli po dřevěné lávce přes potok a vstoupili do oné Alžbětinské ulice. Velice významné ulice, protože už před čtyřiceti lety svou polohou lákala budoucí obyvatele (převážně bohaté měšťany, podnikatele a průmyslníky) k zakoupení stavebních parcel a vytvoření krásné ulice plné přepychových vil. A co byla na jejím druhém konci zprovozněna v roce 1888 železniční stanice, a o tři roky později byl v její polovině otevřen městský špitál, je to jedna z nejlepších adres ve městě.

Však také už na jejím začátku, právě hned za potokem po levé straně, můžeme vidět vilu doslova výstavní. Výstavní, aby na ní bylo vidět, co její majitel dokáže. Alexander Nitsche starší, místní stavitel, ji nejen postavil, ale také sám navrhl. Dokončil ji už v roce 1860. Duch doby se opravdu nezapře. Německý romantismus na nás hledí z každého okna. Hluboká zahrada plná ovocných stromků, po levé straně lemovaná zídka podél potoka, spolu s malým zahradním domkem objímá vilu ze tří stran a vytváří tak kouzelné zázemí především pro děti...

Vila ale neslouží pouze k bydlení, paní domu tady také pořádá společenské večírky a v pánském salonu probíhají pracovní schůzky. Pan stavitel Nitsche je spolu se svým synem stejného jména podepsán pod mnoha architektonickými skvosty ve městě. Za všechny bych rád jmenoval alespoň jednu budovu. Je to nádherná „Villa Regenhart“, reprezentativní sídlo Ernsta Regenharta, významného velkopodnikatele, majitele textilní továrny, která své výrobky dodává až na císařský dvůr a zaměstnává v několika filiálkách asi 2500 zaměstnanců. Alexander Nitsche postavil Villu Regenhart v roce 1899, a to podle návrhů vídeňských architektů, bratří Mayrderových.

Konec dlouhého 19. století a počátek století 20. zdá se být krásným a poklidným časem. Rodina Alexandra Nitscheho se mohla těšit z bydlení v luxusní vile více než 80 let... Bohužel, protože to byli Němci, postihl je osud mnoha jiných německých rodin, které musely odejít a nechat tady majetek, na němž se dělali jejich předkové. To už jsme ale hodně poskočili v čase dopředu a musím říct, že se mi v poválečné době nezůstává rádo a s lehkostí. Co víme o dalších osudech rodiny? Nic, zmizela kdesi v minulosti a zůstala nám po ní jen připomínka v podobě vily v dnešní Tyršově ulici, číslo popisné 306. Ale přece jen by tady ještě něco bylo, a sice obraz. Pro jeho rozměry si jej Nitschovi nemohli odnést s sebou,

a tak zůstal ve vile, která pak, bůhví podle jakých pravidel či precedentů připadla Církvi československé. Kde se ve Frývaldově, vlastně v Jeseníku, vzala naše náboženská obec, to opravdu nevím, nepátral jsem. Nicméně byla tam, a dostala vilu, ve které si zřídila modlitebnu, kancelář, a také užívala byt a zahradu. No, a v té modlitebně visel onen obraz. Jeho autorem je Albert Bredow (1827–1899), německý malíř v té době působící převážně v Rusku, představitel již zmíněného německého romantismu 2. pol. 19. století. Na obraze je zachycena zimní krajina. Námět tak častý u Bredowa, až má jeden pocit, že snad nemaloval nic jiného. Vila stavitele Nitscheho jako by si chtěla, kdyby nějaké měla, podat ruce s budovou na obraze. A to už nám něco může říct alespoň o Alexandru Nitschovi starším. Kdoví, možná se v něm ukrývala romantická duše. Albert Bredow je v současnosti mezi sběrateli umění zaměřenými na německý romantismus docela oblíbeným malířem. Své fanoušky má především v Rusku a na Ukrajině, a ceny jeho obrazů se pohybují od 250 do 450 tisíc Kč. Již před lety jsem prošel řadu katalogů a internetových aukčních sítí, na nichž je možné koupit některý z Bredowových obrazů. Náměty či jednotlivé skladebné prvky se na nich poměrně často opakují, ale tento obraz nikde není. Jistě, mohlo mi něco uniknout, ale zdá se, že tento obraz umělecký svět nezná...

Čas utekl jako voda pod můstkem přes Botič. Netuším, jak se naší náboženské obci v Jeseníku vedlo, ale zřejmě moc dobře ne. V té době žilo v tehdejší Frývaldově spolu se všemi místními částmi spadajícími pod správu města 8959 Němců a 1281 Čechoslováků; z toho bylo 9816 římských katolíků, 301 evangelíků, 121 členů církve československé, 82 starokatolíků, 11 pravoslavných, 98 Židů a 146 bez vyznání. Počty úplně nesedí, zřejmě nejsou započítány další menšiny žijící v té době ve městě. Je z toho ale vidět, že myšlenka české národní církve tady tak úplně nezakořenila. Zřejmě založení náboženské obce naší církve zrovna ve Frývaldově nebyl úplně nejlepší nápad... Tak snad po válce, po odsunu Němců a převaze Čechoslováků by to mohlo být lepší, anebo snad po změně společenských pořádků po roce 1989... Bohužel, výsledky z roku 2001 ukazují, že v té době měla naše náboženská obec v Jeseníku pouhých 68 členů. Sami se sotva mohli postarat o údržbu tak velké budovy, navíc už hodně staré. Také záměrné omezování činnosti církví ze strany státu před rokem 1989 nedovolovalo moc velký rozvoj.

To místo mělo své kouzlo. Tajemné dřevěné schodiště, polodivoká zahrada táhnoucí se až kdovíkam. Když jsme tam kdysi pořádali tábory, nebylo třeba chodit někam do lesa, abychom dětem připravili stezku odvahy, projít zahradou k plotu a zpět

bylo tak akorát... Anebo kouzelné snídaně na verandě za deštivého rána... Kdo to zažil, kdo si to pamatuje, dá mi jistě za pravdu, že se tam rádo pobývalo. Dovolené, tábory, krátké víkendovky... Bohužel, přes veškerou snahu duchovních, kteří v Jeseníku sloužili, přes veškeré úsilí, které věnovali údržbě a péči o celou budovu a zahradu, se zkrátka nepodařilo udržet ji v provozuschopném stavu. Když jste chtěli v noci pozorovat noční oblohu, stačilo vylézt na půdu a zvednout hlavu... Začala se sypat nejen střecha, ale i římsy, do modlitebny zatékalo, od vlhkých stěn se odlupovala omítka a používání zásuvek bylo doprovázeno velkým otazníkem nad hlavou... Členská základna náboženské obce postupně téměř zmizela, peněz na údržbu nebylo, a tak muselo dojít k nevyhnutelnému kroku.

Nutno říct, že další postup nebyl žádnou „hurá akcí“. Pokud si pamatuji, otázka: „Co budeme dělat s Jeseníkem?“ zaznívala na jednání diecézní rady ještě za působení sestry biskupky Jany Šilerové... Za bratra biskupa Rudolfa Göbela se stala neodbytnou. Budovu už si pro její nevyhovující stav fotografovala Policie ČR. Postupně se začala rýsovat odpověď, ale nebylo úplně jisté, jak to dopadne.

Nabízelo se řešení s využitím státní dotace na výstavbu sociálních bytů. Mně se ten plán líbil taky, na počátku, jenže pak se změnila pravidla. Udržitelnost projektu 20 let je opravdu hod-

ně. Navíc dotace se vztahovala, snad si to pamatuji dobře, pouze na obytné prostory, takže nakonec, při započtení nákladů na další nutnou rekonstrukci (scho-diště, chodby, sklepy, střecha...) by to stálo hodně peněz. Příjmem dotace měla být náboženská obec v Jeseníku, která ale neměla k dispozici finanční prostředky na krytí nákladů mimo dotaci, a tak byl přijat návrh, aby byla budova i s pozemkem převedena do vlastnictví Olomoucké diecéze CČSH. Diecéze se tak stala vlastníkem a současně investorem. Na diecézním shromáždění (nevím přesně jestli v roce 2021 nebo 2022) pak bylo odhlasováno, aby se ustoupilo od záměru vybudovat sociální byty s podporou státu, protože vzhledem k podmínkám dlouhodobé udržitelnosti sociálního bydlení a limitu pro výši nájemného by byl celý projekt zatížen dlouhodobou návratností. Místo toho tedy bylo přijato usnesení, že bude celý projekt financován olomouckou diecézí. Bytové jednotky tak bude možné pronajímat za běžnou tržní cenu, a to jak k bydlení nebo třeba k rekreaci. Jeseník je lázeňské město a o ubytování za účelem rekreace je zde stále velký zájem. A tím dostal projekt rekonstrukce vily v Tyršově ulici v Jeseníku zelenou, začalo se stavět.

V letošním roce se podařilo celou rekonstrukci úspěšně dokončit. V prvním patře a v podkroví bylo vybudováno celkem 6 bytů, které budou pronajaty dlouhodobě. V přízemí byla pak

zřízena nová modlitebna s kanceláří pro duchovního, a také byt, a to buď pro případného duchovního správce, pokud by chtěl v Jeseníku bydlet, anebo k pronájmu za účelem rekreace. Zpevněná plocha v bezprostředním okolí domu umožňuje parkování asi pro osm vozů. Celá rekonstrukce byla zrealizována za cenu vysoutěženou ve výběrovém řízení, a to 17 654 032,- Kč. V průběhu stavby pak docházelo k dílčím změnám, ať už vynuceným nebo zamýšleným, a to přineslo vícepráce ve výši 3 060 283,- Kč.

Výhledově se uvažuje o další stavbě, která bude stát na

stejném pozemku kousek dál směrem do zahrady. Jedná se o dvoupodlažní domek s apartmány za účelem pronájmu k rekreaci. Návrhová studie už existuje, jen si ještě nějaký čas počkáme na realizaci, protože naše diecéze kromě rekonstrukce vily v Jeseníku investovala také do dalších projektů.

Osobně jsem rád, že se ta krásná vila nenechala spadnout. Ale musím přiznat, že přestože je hezky opravená, kouzlo je pryč. Vypadá stejně, ale už to není ta samá vila. Kdybychom však dali jen na nostalgické vzpomínky, nebyla by opravená nikdy, rozhodně ne v takovém rozsahu.

A tak jen doufejme, že celý projekt bude mít také přínos pro naši diecézi, nejen finanční. Že se třeba také najde někdo, kdo by byl ochoten vzít na sebe to břemeno duchovního správce... Tady, milí čtenáři, je velký prostor pro modlitby.

Na závěr si neodpustím ještě jednu otázku, která mi vrtá hlavou a rád bych, aby na ni naše diecéze našla odpověď, protože prostředí sklepních prostor na Žilinské ulici nijak neprospívá olejovým barvám na plátně... Co bude s tím Bredowem?

Vlastimír Haltof

Ve středu 26. července 2023 jsme se v evangelickém kostele v Krnově rozloučili s bratrem farářem Alfredem Hegerem, který byl Pánem odvolán na věčnost 17. července ve věku nedožitých 83 let. Sloužil v Krnově, Bruntále a Rýmařově. Vzpomínáme na něj jako na dobrosrdečného, přímého a laskavého člověka, přítele a kamaráda. Stále na něj v modlitbách myslíme a za vše děkujeme.

Z promluvy emeritního biskupa Rudolfa Göbela na pohřbu bratra faráře Alfréda Hegera:

Sestry a bratři v Kristu,

dovolte mi pár slov osobní vzpomínky. Bratr Alfréd byl kolega v duchovenské službě, a pro mě starší kamarád. Jezdili jsme oba na jáhenské kurzy, které před lety pořádal biskup Dr. Zítek a našli tehdy společnou řeč. Potkal jsem o dvanáct let staršího partáka.

Běžný společenský a rodinný život mu před léty ukončila vážná choroba: „Doktor mi řekl, že to je srdeční nemoc, vážná, na hornický důchod. Zeptal jsem se, jak dlouho ještě budu žít? Řekl, tak asi rok, nebo byste se musel změnit – nekouřit, nepít, zdravě jíst a hodně se hýbat. Tak jsem to všechno udělal“. Alfréd to dokázal a prodloužil si život o desítky let. Jack London napsal: „Na mužích si nejvíc vážím rozhodnutí“.

Říká se, že náhoda je jiné pojmenování pro Ducha svatého, Alfréd měl náhodou přítele, díky kterému se začal pomalu vracet k víře a k Bohu. Postupně byl ustanoven kazatelem, jáhnem a farářem náboženské obce CČSH v Krnově. Při obřadu jeho kněžského svěcení jsem viděl Alfrédovu Bibli: Měl v ní možná deset různobarevných záložek, a spoustu podtrhaných míst.

Bratr Alfréd Heger pro mě byl moje zpětná vazba: na diecézním shromáždění, na setkání u živého betlému... Beztak bych si vzpomněl na víc takových míst, kde se stalo, že jsem něco úplně nedal – a Alfréd se svou přímočarostí mě na to upozornil. Jednou to třeba bylo: Dobře jsi mluvil, ale fakt moc dlouho.“ Nechci teď stejnou chybu opakovat. Přátelé v Kristu, Alfréd mi bude chybět. Ať odpočívá v pokoji.

Svatováclavský hudební festival

Letošní jubilejní 20. ročník Svatováclavského hudebního festivalu nabídne 23 koncertů, kde se objeví třeba Radek Baborák, Dan Bárta, Philippe Bernold, Christophe Coin, Lucile Richardot, Dmitrij Sitkoveckij, Accademia Ottoboni, Pavel Haas Quartet, Terra nova collective. Hudební „svátek“ potrvá od 5. do 28. září. V rámci festivalu se konají také tzv. hudební výlety, které se uskuteční v průběhu října, listopadu a prosince. Podobně jako u samotného festivalu, bude řada z nich realizována také v prostorách našich Husových sborů.

Více informací na webových stránkách: <https://shf.cz/>

Tajemství

12. 10. si v ostravském Divadle Antonína Dvořáka můžete vychutnat premiéru opery Tajemství od Bedřicha Smetany. Toto dílo je odborníky považováno za nejzralejší a nejdokonalejší Smetanovu operu.

Podzimní festival duchovní hudby

Ve dnech 23. 9. - 21. 10. proběhne již 30. ročník Podzimního festivalu duchovní hudby. Ten je na poli duchovní hudby jednou z nejvýznamnějších akcí v ČR. Série koncertů se uskuteční v Olomouci a Kroměříži.

Více informací na webových stránkách: <http://www.podzimni-festival.cz/>

Svátek knížete Václava

Poutní bohoslužba ke dni české státnosti, svátku knížete Václava se uskuteční již tradičně ve sboru Prokopa Holého v Olomouci – Černovíru 28. 9. v 15 hod. Půjde průvod s živým Václavem na koni, dechovkou a krojovanými Hanáky. Po bohoslužbě následuje krátký pietní akt u pomníku obětem obou světových válek.

Jak zvířátka děkovala za úrodu

Léto pomalu skončilo, pole byla sklizena a obilí pečlivě uloženo v sýpkách, brambory, cibule, zelí a mrkev ve sklepech, jablka v ošatkách, lidé ve vsi vesele oslavili dožínky a začali se připravovat na zimu.

Také pan hajný a zvířátka v lese se pilně chystali na zimní měsíce. Hajný štípal dřevo, aby měl v zimě čím topit, jeho děti sbíraly kaštany a bukvice do krmelců a vyráběly lojové koule se semínky pro sýkorky. Seno už bylo nasušeno v létě, teď se ještě sušila kukuřice. Zatímco stěhovaví ptáci se chystali na dlouhou cestu do teplých krajín, veverky si dělaly zásoby oříšků, mravenci pilně plnili své spižírny a medvědi se ládovali vším, co našli k snědku, aby ve zdraví přečkali dlouhý zimní spánek.

„Poslyšte,“ nadhodil medvěd k ostatním zvířátkům, když se všichni vraceli po celodenní práci domů. Byla už skoro tma, protože dny se rychle krátily. „Poslyšte, když lidé slaví ty dožínky, my bychom si taky mohli uspořádat nějakou pěknou oslavu – abychom se rozloučili s létem a s těmi, kdo budou v zimě pryč, a popřáli si šťastné shledání na jaře. Co myslíte?“

Všem se ten nápad moc líbil a hned stanovili termín a začali domlouvat, kdo co připraví. V určený den se všichni shromáždili na louce a každý nachystal něco dobrého. Nechyběla ani ptačí kapela, aby se mohlo tančit a zpívat.

Pozvali i pana hajného a celou jeho rodinu, kteří zvířátkům přinesli spoustu různých dobrot – pro medvědy med, pro prasátka bukvice, pro zajíce mrkvičky, pro jeleny a srnky salátek, pro ptáčky semínka a pro veverky lískové oříšky.

Bylo to krásné a veselé setkání. Když byla zábava v nejlepším, požádal medvěd kapelu, aby na chvílku přestala hrát a všichni se utišili. Medvěd vážně promluvil:

„Přátelé, víme, že přípravy na zimu jsou pro nás doslova životně důležité. Snad každý z nás by si vzpomněl ve své rodině na někoho, kde zemřel během některé kruté zimy – ať už chladem nebo hladu.“ V tu chvíli všechna zvířátka vážně sklonila hlavy v tiché vzpomínce. Každý si náhle uvědomil, jak krutá zima někdy dokáže být.

„Proto se sluší poděkovat Pánu Bohu i tady panu hajnému za tolik štědrých darů, které jsme letos dostali,“ pokračoval medvěd. „Věřím, že s takovými zásobami zimu přečkáme všichni ve zdraví a na jaře se tu zase společně sejdem. A na to si připijme!“ zvolal medvěd a pozvedl sklenici sladké hroznové šťávy. Všichni ostatní se k němu nadšeně připojili a znovu bylo na louce veselo.

Zvířátka si však dobře uvědomovala, že mít na zimu připravené dobré zásoby a teplé pelíšky není vůbec samozřejmé a ne každému se to podaří. Proto když skončila oslava, zůstal na louce ještě pan hajný, medvěd a pár dalších, aby společně zkontrolovali, že se na nikoho nezapomnělo. Těm, kdo již byli staří a slabí, pomáhali se zásobami ti mladší. Také rodinám, které měly víc mláďat než ostatní, se dostalo pomoci. V lese žilo také pár zvířat s pochroumanýma nohama, jež se jim před pár lety zachytily do kovových pastí, nastražených jedním pytlákem. Pan hajný ho sice rychle chytil a přísně potrestal, tuhle škodu však napáchat stihl. Naštěstí zvířátka vždy držela při sobě a o své invalidy se dobře starala.

„Mám z vás velkou radost,“ pochválil je pan hajný. „Jste jako jedna velká rodina a tak to má být!“

„Vždyť vy jste jako náš otec,“ odpovídala zvířátka. Všichni si popřáli dobrou noc a rozešli se do svých pelíšků.

Jana Krajčičřiková

Poděkování za úrodu

Máte, děti, rády podzim? Já ano, především tu dobu, které se říká babí léto. Ráno už je chladno, ale přes den sluníčko ještě pořád hřeje a všechno je tak nádherně barevné! Stromy se nakrátko převlékají ze zelené barvy do pestrých kabátů, které brzy odloží, aby se mohly zahalit do sněhových kožichů a blaženě prospat zimu. Příroda ze sebe vydává to nejlepší, dozrávají všemožné plody, které pilná zvířátka ukládají do svých zásobáren, aby je v zimě netrápil hlad.

Opět můžeme žasnout nad tím, jak dokonalé je Boží stvoření, jak úžasný je ten řád, kterým se v přírodě vše řídí.

Na podzim bychom neměli zapomenout poděkovat Pánu Bohu za úrodu, protože nejen zvířátka, ale i nás příroda živí – i když dnes nám to, především ve městech, kde si vše potřebné nakoupíme v obchodech, nemusí tak připadat. Jak takové poděkování vypadá?

Zkuste se zamyslet nad tím, co všechno na konci léta a na podzim dozrává k našemu užitku: obilí, kukuřice, brambory, různé druhy ovoce – jablka, hrušky, švestky, ořechy, zelenina, houby v lese atd. atd. Domluvte se třeba ve škole, ve školce nebo ve sboru (můžete ovšem i sami doma s rodiči) a uspořádejte si malou výstavku těchto darů. Ozdobte ji podzimním listím, plody jeřabin, kaštiny a dalšími podle vaší fantazie a uvidíte, jak to bude krásné. Potom si můžete povídat o tom, jak co roste, jak se co sklízí a zpracovává, než se to dostane na náš stůl. Zpívejte si některé z písniček, kterými chválíme Pána Boha a děkujeme mu za všechno, co nám dává. Jednu z nich najdete i v této Cestě. Zkuste některé z těchto darů nakreslit nebo z nich můžete vyrobit hezké dárky – například známá zvířátka z kaštanů, panenky z kukuřičných listů nebo kytice z barevného podzimního listí a jeřabin. Prostě, radujte se z Božích darů!

Krásný podzim vám přeje Jana

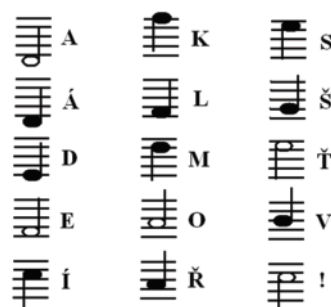
Podzimní osmisměrka

Y	K	Š	U	R	H	J	Y	T	Ě	V	K	O
P	Š	E	N	I	C	E	U	V	L	E	O	K
Y	R	K	U	K	U	Ř	I	C	E	Č	V	É
N	R	É	P	S	Í	Á	CH	S	T	J	O	L
O	E	O	V	N	E	B	E	L	E	A	C	M
A	K	L	B	A	J	V	Ř	Í	J	R	E	E
A	J	E	Č	M	E	N	O	V	O	D	A	S
K	P	D	Y	N	A	T	Š	A	K	S	E	D
Á	E	E	Ě	K	I	R	Y	B	Y	N	A	O
M	V	Á	Ř	Ž	N	Y	B	U	O	H	Í	M

brambory, houby, hrušky, jablka, ječmen, jeřáb, jetel, kaštiny, kukuřice, květy, len, mák, maso, med, mléko, ořech, oves, ovoce, pšenice, rajče, réva, ryby, řepa, seno, slíva, tuřín, vejce, voda, žito

Noty

Do začátku školního roku je nejlepší vstupovat s dobrou náladou, nejlépe s písničkou na rtech. Podaří se vám správně „přečíst“ noty té naší?

Chce to pauzu – v Ostravě

Na letním soustředění členů týmu napadlo Míšu pozvat všechny mladé (nejen věkem) do Ostravy. Od doby, kdy se obnovené setkání mladých z Církve československé husitské a jejich přátel zahájilo, jsme Ostravu nenavštívili. Jaká škoda, město s masivní pracovní minulostí a pozoruhodnými stavbami, včetně Vítkovic-kých železáren, pomalu rozvolňuje své horečnaté tempo. Ocel vychladla, tep města se zklidnil.

Nemyslíš si to? *"Chce to pauzu" ostravsky, bo furt spěcháš*, a přijed' odpočívat a nasávat energii ze setkání s novými i staronovými přáteli a z místa, které přijímá novou tvář. Pojď si odpočinout, abys nevypustil/a duši. Pojď prožívat kouzlo okamžiku, jen tak si sednout, lehnout a být, nic víc.

Pojď mezi nás!

My pauzu zatím nemáme, tvoříme program, nacvičujeme písně a sháníme sponzory...

Za všechny Eva V. H., koordinátorka týmu setkání

Účastníci hry o příběhu Josefa a jeho bratrů na křesťanském táboře Archa

Z husovské pouti na Ostravici

Interiér Husova sboru v Ostravě – Polance

